

תוספתא כתובות	משנה כתובות
<p align="center">תוספתא כתובות פרק א</p> <p align="center">הלכה א</p> <p>מפני מה אמרו בתולה ניסית ליום הרביעי שאם היה לו טענת בתולים היה משכים לבית דין אם כן תנשא לאחר שבת אלא מפני שמתקין צרכיו כל ימות השבת התקינו שיהא נושא אותה ברביעי מן הסכנה ואילך התקינו שיהא נושא אותה בשלישי ולא מיחו בידן חכמים רצה לישא בשיני אין שומעין לו אם מחמת אונס מותר מפני מה מפרישין את החתן מן הכלה לילי שבת תחלה מפני שהוא עושה חבורה מפני מה אמרו אלמנה ליום החמשי שאם נושא אותה באחד מכל ימות השבת מניחה והולך למלאכתו התקינו שיהא נושא אותה בחמשי שיהא בטיל שלשה ימים חמישי בשבת וערב שבת ושבת שלשה ימי בטילה נמצא שמח עמה שלשה ימים</p>	<p align="center">משנה כתובות פרק א</p> <p align="center">משנה א</p> <p>בתולה נשאת ביום הרביעי ואלמנה ביום החמישי שפעמים בשבת בתי דינין יושבין בעירות ביום השני וביום החמישי שאם היה לו טענת בתולים היה משכים לבית דין</p>
<p align="center">הלכה ב</p> <p>גדול הבא על הקטנה וקטן הבא על הגדולה ומוכת עץ כתובתן מאחר מאתיים משום ר' יהודה בן אגרא אמרו אי זו היא קטנה ואי זהו קטן קטן פחות מבן תשע שנים ויום אחד קטנה פחותה מבת שלש שנים ויום אחד</p> <p>הנושא ונותן בכהונה והנותן בה תקנה שהתקינו בבית דין בת ישראל לכהן ובת כהן לישראל נותן ארבע מאות זוז</p> <p align="center">הלכה ג</p> <p>פקח שנשא חרשת או שוטה כתובתן מאתיים מפני שרוצה להחזיק להם את הנכסים חרש ושוטה שנשאו פקחת אף על פי שחזר חרש ונתפקח שוטה ונשתפה אין להן כתובה רצו לקיים נותנין כתובה מנה גוי ועבד הבא על בת ישראל אף על פי שחזר הגוי ונתגייר עבד ונשתחרר אין להן כתובה רצו לקיים נותנין כתובה מנה</p> <p>ישראל הבא על השפחה ועל הנכרית אף על פי שחזרה שפחה ונשתחררה נכרית ונתגיירה אין להן כתובה רצה לקיים נותן כתובה מנה בוגרת ואילונית כתובתן מאתיים נשאת בחזקת שהיא כשירה ונמצאת אילונית אין להן כתובה רצה לקיים נותן כתובה מנה הבא על החרשת ועל השוטה ועל הבוגרת ועל מוכת עץ אין להן טענת בתולים סומא ואילונית יש להן טענת בתולים סמוס אמ' משם ר' מאיר סומא אין לה טענת בתולים</p> <p align="center">הלכה ד</p>	<p align="center">משנה ב</p> <p>בתולה כתבתה מאתיים ואלמנה מנה בתולה אלמנה גרושה וחלוצה מן הארוסין כתבתם מאתיים ויש להם טענת בתולים</p> <p>הגירות והשבוייה והשפחה שנפדו או שנתגירו או שנשתחררו פחותות מבנות שלוש שנים ויום אחד כתבתם מאתיים ויש להם טענת בתולים</p> <p align="center">משנה ג</p> <p>הגדול שבא על הקטנה והקטן שבא על הגדולה ומכת עץ כתובתן מאתיים דברי רבי מאיר וחכמים אומרים מכת עץ כתבתה מנה</p>

<p>אמ' ר' יהודה ביהודה³⁰ בראשונה היו מפשפשי את החופה ואת החתן ואת הכלה שלשה ימים קודם לחופה ובגליל לא נהגו כן ביהודה בראשונה היו מיחד' את החתן ואת הכלה שעה אחת קודם לחופה כדי שיהא לבו גס בה ובגליל לא נהגו כן ביהודה בראשונה היו מעמידין שושבינין שנים אחד משל בית חתן ואחד משל כלה ואף על פי כן לא היו מעמידין אלא לנישואין ובגליל לא נהגו כן ביהודה בראשונה היו שושבינין ישנין במקום שחתן וכלה ישנין ובגליל לא נהגו כן כל שאינו נוהג כמנהג זה אינו יכול לטעון טענת בתולים</p> <p>כנסה בחזקת שהיא כשירה ונמצאת אילונית אף על פי שנסתרה ויש עדים שלא נתיחדה עמו כדי בעילה אין השיני יכול לטעון טענת בתולים לפיכך אין כתובתה עליו אלא מנה טענת בתולים שלשים יום דברי ר' מאיר ר' יוסה אומ' אם נסתרה מיד לא נסתרה אפי' לאחר שלשים</p>	<p>משנה ד</p> <p>בתולה אלמנה גרושה וחלוצה מן הנישואין כתבתן מנה ואין להן טענת בתולים</p> <p>הגירות והשבויה והשפחה שנפדו או שנתגירו או שנשתחררו יתרות על בנות שלוש שנים ויום אחד כתבתן מנה ואין להן טענת בתולים</p> <p>משנה ה</p> <p>האוכל אצל חמיו ביהודה²² שלא בעדים אינו יכול לטעון טענת בתולים מפני שהוא מתיחד עמה אחד אלמנות ישראל ואחד אלמנות כהנים כתבתן מנה בית דין שלכהנים היו גובין לבתולה ארבע מאות זוז ולא מחו בידם חכמים</p> <p>משנה ו</p> <p>הנושא את האשה ולא מצא לה בתולים היא אומרת 'משארסתני נאנסתי ונסתחפה שדך' והוא אומר 'לא כי אלא עד שלא ארסתיך והיה מקחי מקח טעות'</p> <p>רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים נאמנת ורבי יהושע אומר אינה נאמנת ולא מפיה אנו חיים אלא הרי זו בחזקת בעולה עד שלא תתארס הטעתו עד שתביא ראיה לדבריה</p>
<p>הלכה ה</p> <p>המוציא שם רע ונמצאו עדיו זוממין הוא לוקה ונותן ארבע מאות זוז והזוממין מקדימין לבית הסקילה ואם היתה יתומה הוא לוקה וכתובתה קיימת ונותן ארבע מאות זוז והזוממין מקדימין לבית הסקילה לא אמ' לעידים שיעידו אלא הם באו מאיליהן והעידו הוא אין לוקה ואין נותן ארבע מאות זוז והזוממין מקדימין לבית הסקילה זינתה כשהיא נערה ומשבגרה הוציא עליה שם רע הוא אין לוקה ואין נותן ארבע מאות זוז והיא זוממיה מקדימין לבית הסקילה</p> <p>הלכה ו</p> <p>היתה מעוברת אמרו לה מה טיבו של עובר זה מאיש פל' וכהן הוא רבן גמליאל ור' ליעזר או' נאמנת שהיא עדות שהאשה כשירה לה ר' יהושע או' אינה</p>	<p>משנה ז</p> <p>היא אומרת 'מכת עץ אני' והוא אומר 'לא כי אלא דרוסת איש את' רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים נאמנת ורבי יהושע אומר לא מפיה אנו חיים אלא הרי זו בחזקת דרוסת איש עד שתביא ראיה לדבריה</p> <p>משנה ח</p> <p>ראוה מדברת עם אחד אמרו לה 'מה טיבו שלזה' איש פלוני וכהן הוא' רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים נאמנת ורבי יהושע אומר לא מפיה אנו חיים אלא הרי זו בחזקת בעולה לממזר ולנתין עד שתביא ראיה לדבריה</p> <p>משנה ט</p> <p>היתה מעוברת מה טיבו שלעבר הזה מאיש פלוני וכהן הוא רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים נאמנת ורבי יהושע אומר לא מפיה אנו חיים הרי זו</p>

²² תוספתא פ"א ה"ד
³⁰ ראה פ"א משנה ה.

<p>נאמנת אמ' להן ר' יהושע אי אתם מודים בשבועה שנשבית לבין הגוים שיש לה עדים שנשבית והיא אומר' טהורה אני שאין נאמנת אמרו לו לא אם אמרתם בשבועה שיש לה עדים תאמר בזו שאין לה עדים אמ' להם וכי מה עדות גדולה מזו שהרי כריסה בין שיניה אמרו לו מפני שגוים חשודין על עריות אמ' להן אין אפטרופוס לעריות במי דברים אמורים בעדות שבגופה אבל בולד הכל מודים שהוא שתוקי</p> <p style="text-align: center;">תוספתא כתובות פרק ב הלכה א</p> <p>עדים שאמרו מעידין אנו בפלני שהוא בן גרושה או בן חלוצה כותי נתין וממזר עד שלא נחקרה עדותן בבית דין אמרו בדאין אנו הרי אילו נאמנין משנחקרה עדותן בבית דין אמרו בדאין אנו אין נאמנין זהו כללו של דבר</p> <p>עדים שהעידו לטמא ולטהר לרחק ולקרב לאסור ולהתיר לפטור ולחייב עד שלא נחקרה עדותן בבית דין אמרו בדאין אנו הרי אילו נאמנין משנחקרה עדותן בבית דין אמרו בדאין אנו אין נאמנין יפה כח שטר מכח עדים וכח עדים מכח שטר יפה כח שטר שהשטר מוציא אשה מיד בעלה מה שאין כן בעדים יפה כח עדים שהעדים שאמרו מת פל' תנשא אשתו כתב בשטר מת פל' לא תנשא אשתו אם אמרו מה שכתוב בשטר זה שמענו ושכחנו תנשא אשתו כותב אדן עדותו בשטר ומעיד עליה והולך אפי' לאחר מאה שנה יפה כח שטר מכח כסף וכח כסף מכח שטר שהשטר גובה מנכסים משועבדין מה שאין כן בכסף יפה כח הכסף שהכסף פודה את הערכין ואת החרמין ואת ההקדשות ואת מעשר שני מה שאין כן בשטר יפה כח שטר וכסף מכח חזקה וכח חזקה מכח שטר וכסף יפה כח שטר וכסף ששטר וכסף קונין עבד עברי מה שאין כן בחזקה יפה כח חזקה שאם מכר לו עשר שדות כיון שהחזיק באחת מהן קנה את כולן אבל לא נתן לו אלא דמי אחת מהן או לא כתב לו אלא על אחת מהן לא קנה אלא אותה שדה בלבד</p> <p style="text-align: center;">הלכה ב</p> <p>מאתים לבתולה ומנה לאלמנה נזק וחצי נזק תשלומי כפל תשלומי ארבעה וחמשה כולן אף על פי שאינן כתובין בשטר גובין מנכסים משועבדין</p>	<p>בחזקת מעברת מנתין וממזר עד שתביא ראיה לדבריה</p> <p style="text-align: center;">משנה י</p> <p>אמר רבי יוסה מעשה בתינוקת שירדה למלאת מן העין ונאנסה אמר רבי יוחנן בן נורי אם רב העיר משיאיין לכהנה הרי זו תנשא לכהנה</p> <p style="text-align: center;">משנה כתובות פרק ב משנה א</p> <p>האשה שנתאלמנה או שנתגרשה היא אומרת 'בתולה נשאתי' והוא אומר 'לא כי אלא אלמנה נשאתיך' אם יש עדים שיצאת בהינומא וראשה פרוע כתבתה מאתים רבי יוחנן בן ברוקה אומר אף חלוק קליות ראיה</p> <p style="text-align: center;">משנה ב</p> <p>מודה רבי יהושע באומר לחברו שדה זה שלאביך הית ולקחתיה ממנו נאמן שהפה שאסר הוא הפה שהתיר אם יש עדים שהיא שלאביו והוא אומר לקחתיה ממנו אינו נאמן</p> <p style="text-align: center;">משנה ג</p> <p>העדים שאמרו כתב ידינו הוא זה אבל אנוסים היינו קטנים היינו פסול עדות היינו הרי אלו נאמנים אם יש עדים שהוא כתב ידן או שהיתה כתב ידן יוצא למקום אחר אינן נאמנים</p> <p style="text-align: center;">משנה ד</p> <p>זה אומר זה כתב ידי זה כתב ידו שלחברי וזה אומר זה כתב ידי זה כתב ידו שלחברי הרי אלו נאמנים זה אומר 'זה כתב ידי' וזה אומר 'זה כתב ידי' צריכים שיצטרף עמהן אחר דברי רבי וחכמים אומרים אינן</p>
--	---

צריכים שיצטרף עמהם אחר אלא נאמן אדם לומר
זה כתב ידי
משנה ה
האשה שאמרה אשת אישי הייתי וגרושה אני נאמנת
שהפה שאסר הוא הפה שהתיר אם יש עדים שהיא
אשת איש והיא אומרת 'גרושה אני' אינה נאמנת
האשה שאמרה נשבתי וטהורה אני נאמנת שהפה
שאסר הוא הפה שהתיר אם יש עדים שנשבית והיא
אומרת 'טהורה אני' אינה נאמנת אם משנשאת באו
העדים הרי זו לא תצא

משנה ו

שתי נשים שנשבו זו אומרת 'נשבתי וטהורה אני' וזו
אומרת 'נשבתי וטהורה אני' אינן נאמנות בזמן שהן
מעידות זו את זו הרי אלו נאמנות

משנה ז

וכן שני אנשים זה אומר כהן אני וזה אומר כהן אני
אינן נאמנין בזמן שהן מעידין זה את זה הרי אלו
נאמנין

משנה ח

אמר רבי יהודה אין מעלין לכהנה על פי עד אחד
אמר רבי אלעזר אמתי במקום שיש לו עוררין אבל
במקום שאין לו עוררין מעלים לכהנה על פי עד אחד

רבן שמעון בן גמליאל אומר משם שמעון בן הסגן
מעלים לכהנה על פי עד אחד

האשה שאמרה אשת אישי אני וחזרה ואמרה אני
אשת איש נאמנת שהפה שאסר הוא הפה שהתיר

אמרה נשבתי וטהורה אני ויש לי עדים שטהורה אני
אין אומרי' נמתין עד שיבאו עדים ויתירוה אלא
מתירין אותה מיד אם משהותרה באו עדים ואמרו
נשבית היא הרי זו לא תנשא (נשביתי וטהורה אני
ויש לי עדים שטהורה אני אין אומ' הרי זו לא תצא)
נשבית וטמאה היא אף על פי שיש לה בנים תצא
עד אומ' נשבית וטמאה היא ועד אומ' נשבית
וטהורה היא אשה אומרת נשבית וטמאה היא ואשה
אומרת נשבית וטהורה היא הרי זו לא תנשא ואם
נשאת לא תצא שתי נשים שנשבו זאת אומרת אני
טמאה וחבירתי טהורה נאמנת אני טהורה וחבירתי
טמאה אין נאמנת אני וחבירתי טמאות נאמנת על
עצמה ואינה נאמנת על חברתה
אני וחבירתי טהורות נאמנת על חברתה ואין נאמנת
על עצמה

וכן שני אנשים זה או' חברי כהן וזה אומ' חברי כהן
נותנין להן אבל לחזקה אין נאמנין עד שיהו שלשה
כדי שיהו שנים מעידין על זה ושנים מעידין על זה ר'
יהודה או' אף אין נותנין להם עד שיהו שנים מעידין
לזה ושנים מעידין לזה

הלכה ג

מעלין לכהונה ליום וישראל על פי עד אחד אבל אין
מורדין אלא על פי שנים

ר' יהודה או' כשם שאין מורדין אלא על פי שנים כך
אין מעלין אלא על פי שנים אמ' ר' לעזר אימתי בזמן
שיש עוררין אבל בזמן שאין עוררין מעלין לכהונה על
פי עד אחד היאך ערער אמרו היאך קפץ פל' לכהונה
שלא נשא כפיו מעולם שלא נטל חלקו מימיו אין זה
ערער שהוא בן גרושה או בן חלוצה כותי נתין וממזר
הרי זה ערער ר' העלה לכהונה על פי עד אחד [ר'
יוסי העלה לכהונה על פי עד אחד] נפלה חלזון בעיר
אמ' ר' יוסה אין חלזון ראייה אלא כל שיש לו ערער
יבוא ויאמר רבן שמעון בן גמליאל או' משם ר' שמעון
בן הסגן מעלין לכהונה על פי עד אחד ולא על פי עד
אחד אלא על פי אשה לא כשתבא אשה לבית דין
אלא כשתאמר יתנו לו

תוספתא כתובות פרק ג

הלכה א

שתי חזקות לכהונה בארץ ישראל נשיאות כפים
וחילוק גרנות ובסוריא עד מקום ששלוחי ראש חדש
מגיעין נשיאות כפים אבל לא חילוק גרנות בבל
כסוריא ר' שמעון בן לעזר או' אף באלכסנדריא
בראשונה מפני שהיה בית דין שם רבן שמעון בן
גמליאל או' כשם שהתרומה חזקה לכהונה בחילוק
גרנות כך מעשר ראשון חזקה ללויה בחילוק גרנות
והחולק בבית דין אין לו חזקה לכהונה

משנה ט

האשה שנחבשה בידי גוים על ידי ממון מתרת לבעלה ועל ידי נפשות אסורה וכן עיר שכבשה כרקום כל כהנות שבתוכה פסולות ואם יש להן עדים אפלו עבד אפלו שפחה הרי אלו נאמנין שאין אדם מעיד על ידי עצמו **אמר רבי זכריה בן הקצב** המעון הזה לא זזה ידה משעה שנכנסו גוים לירושלים עד שיצאנו אמרו לו אין אדם מעיד על ידי עצמו משנה י

ואלו נאמנים להעיד בגדלן מה שראו בקטנן נאמן הוא אדם לומר זה כתב ידו שלאבא וזה כתב ידו שלאחי זכור הייתי באשת איש פלוני שיצאת בהינומה וראשה פרוע שהיה איש פלוני יוצא מבית הספר לטבול [לאכל] בתרומתו ושהיה חולק עמנו על הגרן ושהמקום הזה בית פרס הוא ועד כן היינו באים בשבת אבל אינו אדם נאמן לומר דרך היה לאיש פלוני במקום הזה מעמד ומספד היה לאיש פלוני במקום הזה

משנה כתובות פרק ג

משנה א

אלו נערות שיש להם קנס הבא על הממזרת ועל הנתינה ועל הכותית הבא על הגיורת ועל השבויה ועל השפחה שנפדו או שנתגירו או שנשתחררו פחותות מבנות שלוש שנים ויום אחד הבא על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו ועל אחות אשתו ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה יש להן קנס אף על פי שהן בהכרת אין בהן מיתת בית דין

משנה ב

ואלו שאין להם קנס הבא על הגיורת ועל השבויה ועל השפחה שנפדו או שנתגירו או שנשתחררו יתרות על בנות שלוש שנים ויום אחד **רבי יהודה** אומר שבויה שנפדת הרי היא בקדשתה אף על פי גדולה הבא על בתו ועל בת בתו ועל בת בנו ועל בת אשתו ועל בת בתה ועל בת בנה אין להם קנס מפני שהוא מתחייב בנפשו שמיתתו בידי בית דין שכל המתחייב בנפשו אין משלם ממון שנאמר "ולא יהיה אסון ענוש יענש"

משנה ג

נערה שנתארסה או שנתגרשה **רבי יוסה** הגלילי אומר אין לה קנס **רבי עקיבה** אומר יש לה קנס וקנסה לעצמה

הלכה ב

הכל נאמנין להעידה אפי' בנה אפי' בתה חוץ ממנה ומבעלה שאין אדם מעיד על ידי עצמו **אמ' ר' זכריה בן הקצב** המעון הזה לא זזה ידה מתוך ידי משעה שנכנסו גוים לירושלם עד שיצאו ואף על פי כן ייחד לה בית בפני עצמה היתה ניזונת מנכסיו ולא נתיחדה עמו אלא על פי בניה הלכה ג

נאמן אדם לומר שאמ' לי אבא משפחה זו טמאה ומשפחה זו טהור' שאכלנו בקציצה של פלנית ושאמ' לו רבו לפל' צא וטבול לתרומתך ושהיינו מוליכין תרומות ומעשרות לפלני נאמנין ליתן לו אבל לא להחזיקו לכהונה או שהיו אחרים מוליכין לו אין נאמנין אבל אם היה גוי ונתגייר עבד ונשתחרר הרי אילו אין נאמנין אין נאמנין לומר זכור הייתי בפלני שחייב לפלנית מנה ודרך פל' עוברת בשדה פלני מפני שהוא כממון **ר' יוחנן בן ברוקה** אומ' נאמנין אמ' **ר' יוחנן בן ברוקה** נאמנת אשה או קטן לומ' מיכן יצא נחיל זה במי דברים אמורים בזמן שהעידו על מעמדן אבל אם יצאו וחזרו אין נאמנין שלא אמרו אלא מתוך הפיתוי ומתוך היראה

הלכה ד

אחד אנשים ואחד נשים אחד עבדים ואחד קטנים נאמנין לומ' מקום זה טמא ומקום זה טהור

ר' יהודה אומ' קטנה בת ישראל שנשבת אפי' היא בת עשר שנים הרי היא בקדושתה וכתובתה קיימת הלכה ה
הבא על החרשת ועל השוטה ועל בוגרת ועל מוכת עץ אין להן קנס סומה ואילונית יש להן קנס **[ר'] נחוניא בן הקנה** אומר הבא על אחותו ועל אחו' אביו ועל אחו' אמו ועל אחות אשתו ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה אין להן קנס] וכן היה **ר' נחוניא בן הקנה** אומ' יום הכפורים הרי הוא כשבת לתשלומין

<p>הלכה ו</p> <p>אחד האונס ואחד המפתה</p> <p>מה בין אונס למפתה אונס נותן את הצער מפתה אינו נותן את הצער ר' שמעון אומ' זה זזה אין נותנין את הצער מפני שסופן לכך אמרו לו אין דומה הנבעלת ברצון לנבעלת שלא ברצון אף על פי שאמרו אונס נותן מיד אבל לכשיוציא אין נותן כלום ר' יוסה בי ר' יהודה אומ' נותן כתובה מנה אף על פי שאמרו מפתה לכשיוציא נותן אבל בושטה ופגמה נותן מיד מה בין נותן מיד לנותן לאחר זמן נותן מיד אם מתה אביה יורשה נותן לאחר זמן אם מתה בעלה יורשה</p> <p>הלכה ז</p> <p>אחד האונס ואחד המוציא שם רע שגרשו כופין אותו להחזיר אם היו כהנים לוקין ארבעים אחד האונס ואחד המפתה בין היא בין אביה יכולין לעכב שנ' ואם מאן ימאן אביה ואומ' ולו תהיה לאשה מדעתה לו אתה כופה ואי אתה כופה ליבם</p> <p>הלכה ח</p> <p>קטנה מבת יום אחד ועד שתביא שתי שערות יש לה מכר ואין לה קנס דברי ר' מאיר שהיה ר' מאיר אומ' כל מקום שיש מכר אין קנס וכל שיש קנס אין מכר וחכמים אומ' קטנה מבת שלש שנים ויום אחד ועד שתבגור יש לה קנס</p>	<p>משנה ד</p> <p>המפתה נותן שלשה דברים והאונס ארבעה המפתה נותן בשת ופגם וקנס מוסיף עליו האונס שהוא נותן את הצער</p> <p>ומה בין האונס למפתה שהאונס נותן את הצער והמפתה אינו נותן את הצער</p> <p>שהאונס נותן מיד</p> <p>והמפתה לכשיוציא האונס שותה בעציצו והמפתה אם רוצה להוציא יוציא</p> <p>משנה ה</p> <p>כיצד שותה בעציצו אפלו היא חגרת אפלו היא סומא אפלו היא מכת שחין אבל נמצא בה דבר זמה או שאינה ראויה לבא בישראל אינו רשי לקימה שנאמר "ולו תהיה לאשה" אשה הראויה לו</p> <p>משנה ו</p> <p>יתומה שנתארסה או שנתגרשה רבי אלעזר אומר האונס חיב והמפתה פטור</p> <p>משנה ז</p> <p>ואי זו היא הבשת הכל לפי המביש והמתביש פגם רואין אותה כאלו היא שפחה נמכרת כמה היתה יפה וכמה היא יפה קנס שוה לכל אדם וכל שיש לו קצבה מן התורה שוה לכל אדם</p> <p>משנה ח</p> <p>כל מקום שיש מכר אין קנס וכל מקום שיש קנס אין מכר קטנה יש לה מכר ואין לה קנס נערה יש לה קנס ואין לה מכר בוגרת לא מכר ולא קנס</p> <p>משנה ט</p> <p>האומר פתיתי בתו שלפלוני משלם בשת ופגם על פי עצמו ואינו משלם קנס האומר 'גנבתי' משלם את הקרן על פי עצמו ואינו משלם לא תשלומי כפל ולא תשלומי ארבעה וחמשה 'המית שורי את איש פלוני' או 'שורו שלפלוני' הרי זה משלם על פי עצמו 'המית שורי עבדו שלפלוני' אינו משלם על פי עצמו זה הכלל כל המשלם יותר ממה שהזיק אינו משלם על פי עצמו</p> <p>משנה כתובות פרק ד</p> <p>משנה א</p> <p>נערה שנתפתתה בשתה ופגמה וקנסה שלאביה והצער בתפוסה עמדה בדין עד שלא מת האב הרי</p>
--	---

	<p>הן שלאב מת האב הרי הן שלאחין לא הספיקה לעמד בדין עד שמת האב הרי הן שלעצמה עמדה בדין עד שלא בגרה הרי הן שלאב מת האב הרי הן שלאחים לא הספיקה לעמד בדין עד שבגרה הרי הן שלעצמה רבי שמעון אומר אם לא הספיקה לגבות עד שמת האב הרי הן שלעצמה ומעשה ידיה ומציאתה אף על פי שלא גבת ומת האב הרי הן שלאחים משנה ב</p> <p>המאוס את בתו וגרשה ארסה ונתאלמנה כתבתה שלו השיאה וגרשה השיאה ונתאלמנה כתבתה שלה רבי יהודה אומר הראשונה שלאב אמרו לו אם משהשיאה אין לאביה בה רשות משנה ג</p> <p>גירות שנתגירה בתה עמה וזנת הרי זו בחנק אין לה 'פתח בית אב' ולא מאה סלע היתה הורתה שלא בקדשה ולדתה בקדשה הרי זו כבת ישראל בסקילה אין לה 'פתח בית אב' ולא מאה סלע היתה הורתה ולדתה בקדשה הרי זו כבת ישראל לכל דבר יש לה אב ואין לה 'פתח בית אב' יש לה 'פתח בית אב' ואין לה אב הרי זו בסקילה לא נאמר (דברים כבכא) "פתח בית אביה" אלא מצוה</p>
<p>תוספתא כתובות פרק ד הלכה א</p> <p>יפה כח הבעל מכח האב וכח האב מכח הבעל יפה כח הבעל שהבעל [אוכל פירות בחייה מה שאי' כן באב</p> <p>הלכה ב</p> <p>יפה כח האב שהבעל] חייב במזונותיה בפרקונה ובקבורתה מקום שנהגו להספיד מספיד מה שאין כן באב</p>	<p>משנה ד</p> <p>האב זכאי בבתו בקדושיה בכסף ובשטר ובביאה וזכי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפר נדריה ומקבל גטה ואינו אוכל פרות בחייה נשאת יותר עליו הבעל שהוא אוכל פרות בחייה וחיב במזונותיה ובפרקונה ובקבורתה</p> <p>רבי יהודה אומר אפלו עני שבישראל לא יפחת משני חלילים ומקוננת</p>
<p>הלכה ג³¹</p> <p>יפה כח אשה מכח יבמה וכח יבמה מכח אשה יפה כח אשה שהאשה אוכלת בתרומה כיון שנכנסה לחופה אף על פי שלא נבעלה מה שאין כן ביבמה יפה כח יבמה שהבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון אפי' היא בבית אביה קנה מה שאין כן באשה</p> <p>הלכה ד</p> <p>הלך האב עם שלוחיה או עם שלוחי הבעל או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל היתה לה חצר בדרך ונכנסה ולנה בתוכה או שנכנס לחופה שלא לשם נישואין ומתה אף על פי שכתובתה אצל בעלה אביה יורשה מסר האב לשלוחי הבעל או שמסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל או היתה לה חצר בדרך ונכנסה ולנה בתוכה או שנכנסה לחופה לשם נישואין ומתה אף על פי שכתובתה אצל אביה בעלה יורשה במי דברים אמורים [בכתובתה אבל בתרומה אין אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה</p>	<p>משנה ה</p> <p>לעולם היא ברשות האב עד שתכנס לחפה מסר האב לשלוחי הבעל הרי היא ברשות הבעל הלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל²³ הרי היא ברשות האב מסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל הרי היא ברשות הבעל</p>

²³ בדפוסים **הלך האב עם שלוחי הבעל או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל**
³¹ ראה משנה פ"ה מ"ג.

	<p>משנה ו האב²⁴ אינו חייב במזונות בתו זה מדרש²⁵ דרש רבי אלעזר בן עזריה לפני חכמים בכרם ביבנה "הבנים יירשו והבנות יזונו" מה הבנים אינן יורשין אלא לאחר מיתת אביהם אף הבנות לא יזונו אלא לאחר מיתת אביהם</p> <p>משנה ז לא כתב לה כתבה בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה שהוא תני בית דין כתב לה שדה שווה מנה תחת מאתים זוז לא כתב לה 'כל נכסים דאיתין לי אחריין לכתבתין' חייב שהוא תני בית דין</p> <p>משנה ח לא כתב לה דאם תשתביין אפרקניך ואתבניך לי לאנתו' ובכהנת 'אחזרניך למדינתך' חייב שהוא תני בית דין</p> <p>משנה ט נשבת חייב לפדותה אמר הרי גטה וכתבתה תפדה את עצמה' אינו רשי לקת חייב לרפאתה אמר 'הרי גטה וכתבתה תרפא את עצמה רשי</p>
<p>הלכה ה נשבת אין חייב לפדותה במה ד"א] בשבית מלכות אבל בשבית ליסטות פודה אם רצה לקיים יקיים ואם לאו יוציא ויתן כתובה מנה נשבת לאחר מיתת בעלה אין יבמין חייבין לפדותה ולא עוד אפי' נשבת בחיי בעלה ולאחר מיכן מת בעלה אין יבמין חייבין לפדותה היתה ניזונת מנכסיו וצריכה רפואה הרי היא כמזונות רבן שמעון בן גמליאל אומר רפואה שיש לה קצבה מתרפא מכתובתה ושאין לה קצבה הרי היא כמזונות היו שני בצרות אמ' לה טלי גיטיך וכתובתיך צאי ופרנסי את עצמיך הרשות בו</p>	
<p>הלכה ו לא כתב לה בנין דיקרין דיהוין ליכי מינאי אינון ירתין כסף כתובתיך יתר על חולקהון די עם אחיהון חייב שהוא תניי בית דין</p> <p>כל הארצות היו כותבין כאנשי ירושלם</p>	<p>משנה י לא כתב לה בנין דיקרין דיהוון לך מני דיירתון ית כסף כתובתיך יותר על חולקהון די עם אחיהון חייב שהוא תני בית דין</p>
<p>הלכה ז נושא אדם אשה על מנת שלא לזון על מנת שלא לפרנס ולא עוד אלא שפוסק עמה שתהא זנתו ומפרנסתו ומלמדתו תורה מעשה ביהושע בנו של ר' עקיבא שנשא אשה ופסק עמה על מנת שתהא זנתו ומפרנסתו ומלמדתו תורה היו שני בצרות עמדו וחלקו התחילה קובלת עליו לחכמים וכשבא לבית דין אמ' להם היא נאמנת עלי יתר מכל אדם אמרה להם ודיי כך התנה עמי אמרו לה חכמים אין כלום אחר הקיצה</p>	
<p>הלכה ח מצוה לזון את הבנות ואין צריך לומר את הבנים ר' יוחנן בן ברוקה אומ' חובה לזון את הבנות</p> <p>הלכה ט</p>	<p>משנה יא בן נקבן די יהוין לך מני אנין יהוין בביתי יתבן ומתזנן מן נכסי עד די יתנסבן לגברין' חייב שהוא תני בית דין</p> <p>משנה יב ואת תהוין יתבה בביתי ומתזנה מן נכסי כל יומי מגד ארמלותיך בביתי' חייב שהוא תני בית דין כך היו אנשי ירושלים כותבין ואנשי הגליל היו כותבין כאנשי ירושלים וביהודה היו כותבין עד שירצו היורשים לתן לה כתבתה לפיכך אם רצו היורשים נותנין לה כתבתה ופוטרים אותה</p>

²⁴ תוספתא פ"ד ה"ח
²⁵ תוספתא פ"ד ה"ט

דרש **הלל הזקן** לשון הדיוט כשהיו בני אלכסנדריא
 מקדשין נשים אחר בא וחוטפה מן השוק ובא מעשה
 לפני **חכמים** בקשו לעשות בניהן ממזרין אמ' להם
הלל הזקן הוציאו לי כתובת אמותיכם הוציאו לו
 וכתוב בה כשתכנסי לביתי תהוי לי לאנתו כדת משה
 וישראל
 הלכה י'
 דרש ר' **מאיר** המקבל שדה מחבירו ומשזכה בה
 הבירה שמיין אותה כמה היא ראויה לעשות ונותן לו
 שכך כותב לו אם אוביר ולא אעביד אשלם במיטבא
 הלכה יא'
 דרש ר' **יהודה** מביא אדם על אשתו כל קרבנות
 שהיא חייבת אפי' אכלה את החלב ואפי' חללה את
 השבת שכך כותב לה ואחרי די איתאי ליך עליי מן
 קדמת דנא שברה לו מקצת כתובתה שברה לו על
 כולה שכך היא כותבת לו אחרי די איתאי ליך עליי מן
 קדמת דנא
 הלכה יב'
 דרש ר' **יהושע בן קרחא** המלוה את חבירו לא
 ימשכנו יותר מחובו שכך כותב לו תשלמתא מנכסיא
 דאית לי מנכסיא דקניתי מן קדמת דנא
 הלכה יג'
 דרש ר' **יוסא הגלילי** מקום שגובין כתובה מלוה גובין
 אותה מלוה ואין גובין את הכתובה מקום שכופלין
 את הכתובה אין גובין אלא מחצה
 הלכה יד'
 אבי הבן שנעשה ערב לכתובת כלתו אם יש שם
 נכסים לבן גובין משל בן ואם לאו גובין משל אב
 עשה האב בית או שדה הפותקי לכתובת כלתו בין
 כך ובין כך גובין מהן מי שיצא למדינת הים אמרו לו
 מת בנך עמד וכתב כל נכסיו במתנה ואחר כך נודע
 שבנו קיים מתנתו קיימת ר' **שמעון בן מנסיא** או' אין
 מתנתו קיימת שאילו היה יודע שבנו קיים לא היה
 נותן
 הלכה טו'
 היה חולה ומוטל במטה אמרו לו נכסיך למי אמ' להם
 דמיתי שיש לי בן עכשיו שאין לי בן נכסיי לפל' ואחר
 כך נודע שיש לו בן לא אמ' כלום היה חולה ומוטל
 במטה אמרו לו נכסיך למי אמ' להם דמיתי שאשתי
 מעוברת עכשיו שאין אשתי מעוברת נכסיי לפל'
 ואחר כך נודע שאשתו מעוברת לא אמ' כלום
 הלכה טז'
 גר שמת ובזבזו ישראל את נכסיו ואחר כך נודע שיש
 לו בנים ושאשתו מעוברת כולם חייבין להחזיר
 החזירו הכל ומתו בניו והפילה אשתו המחזיק בשניה
 זכה בראשונה לא זכה
 הלכה יז'³²
 הבנות בין שניסו עד שלא בגרו ובין בגרו עד שלא
 ניסו אבדו מזונותיהן ולא אבדו פרנסתן ר' **שמעון בן**
לעזר אומ' אף אבדו את פרנסתן כיצד הן עושות
 שוכרות להן בעלים וגובין להן פרנסתן
 הלכה יח'

³² עיין משנה פ"ד מי"א.

אחד נכסים שיש להן אחריות ואחד נכסים שאין להן אחריות נפרעין מהן למזון האשה והבנות דברי ר' ר' לעזר בי ר' שמעון אומ' נכסים שיש להן אחריות בנים מוציאין מידי בנים ובנות מידי בנים אבל לא בנים מידי בנות נכסים שאין להן אחריות בנים מוציאין מידי בנים ובנות מידי בנות ובנים מידי בנות אבל לא בנות מידי בנים בין ששעבד האב בחייו בין ששעבדו יורשין לאחר מיתת אביהן אין נפרעין מהן לענין כתובה אבל לפרנסה גובין מהן

תוספתא כתובות פרק ה

הלכה א

הבגר בתביעה נותנין לה שנים עשר חדש אם היתה קטנה בין היא בין אביה יכולין לעכב

ר' טרפון או' נותנין לה הכל תרומה במי דברים אמורי' מן האירוסין אבל מן הנשואין מודה ר' טרפון שנותנין לה מחצה חולין ומחצה תרומה במי דברים אמורים בבת כהן לכהן אבל בת ישראל לכהן הכל מודים שמעלין לה כל מזונותיה מן החולין ר' יהודה בן בתירה או' שתי ידות תרומה ואחת חולין ר' יהוד' אומ' מוכרת את התרומה ולוקחת בדמיה חולין רבן שמעון בן גמליאל או' כל מקום שהזכרו שם תרומה נותן כפול חולין

זו משנה ראשונה רבותינו אמרו אין האשה בת ישראל אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה והיבמה עד שתיבעל אם מתה בעלה יורשה אמ' ר' מנחם בן נפח משם ר' לעזר הקפר מעשה בר' טרפון שקידש שלש מאות נשים להאכילן בתרומה שהיו שני בצרות וכבר שלח יוחנן בן בגבג אצל ר' יהודה בן בתירה לנציבין אמ' לו שמעתי עליך שאתה או' ארוסה בת ישראל המאורסת לכהן אוכלת בתרומה שלח לו ואמ' לו מוחזק הייתי בך שאתה בקי בחדרי תורה לדון קל וחומר אי אתה יודע ומה שפחה כנענית שאין ביאתה קונה אותה לאכול בתרומה כסף קונה אותה להאכילה בתרומה בת ישר' שהביאה קונה אותה להאכילה בתרומה דין הוא שיהא כסף קונה

משנה כתובות פרק ה

משנה א

אף על פי שאמרו בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה אם רצה להוסיף אפלו מאה מנה יוסיף נתאלמנה או נתגרשה בין מן הארוסין ובין מן הנשואין גובה את הכל רבי לעזר בן עזריה אומר מן הנשואין גובה את הכל מן הארוסין בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה שלא כתב לה אלא על מנת שהוא כונסה רבי יהודה אומר אם רצה כותב לבתולה שטר שלמאתים והיא כותבת לו שנתקבלתי ממך מנה ולאמנה מנה והיא כותבת לו שנתקבלתי ממך חמשים זוז רבי מאיר אומר כל הפוחת לבתולה ממאתים ולאמנה ממנה הרי זו בעילת זנות

משנה ב

נותנין לבתולה שנים עשר חדש משתבע לה הבעל לפרנס את עצמה כשם שנותנין לאשה כך נותנין לאיש לפרנס את עצמו ולאמנה שלשים יום הגיע זמנם ולא נשאו או שמתו בעליהן אוכלות משלו ואוכלות בתרומה

רבי טרפון אומר נותנין לה הכל תרומה

רבי עקיבה אומר מחצה חולין ומחצה תרומה

משנה ג

היבם אינו מאכיל בתרומה עשת ששה חדשים לפני הבעל וששה חדשים לפני היבם אפלו כלם לפני הבעל חסר יום אחד לפני היבם אינו מאכיל בתרומה זו משנה הראשונה בית דין שלאחריהם אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחפה

<p>אותה להאכיל" בתרומה אבל מה אעשה שהרי אמרו חכמים אין ארוסה בת ישראל אוכלת בתרומ' עד שתכנס לחופה אם מתה בעלה יורשה הלכה ב³³</p> <p>יבמה מה היא למזונות כל זמן שנתחייב הבעל יבמין חייבין לא נתחייב הבעל אין יבמין חייבין מעשה ידיה של מי אם היתה נזונת משלהן הרי הן שלהן ואם לאו הרי הן של עצמה [ירושתה ומציאתה בין כך ובין כך הרי הן של עצמה]</p> <p>הלכה ג</p> <p>המקדיש מעשה ידי אשתו הרי זה מעלה לה פרנסה מתוכן והשאר הקדש</p> <p>הלכה ד</p> <p>מלאכות שהאשה עושה לבעלה שבעה גופי מלאכות מנו ושאר לא הוצרכו לימנות [הכניסה לו בין משלו ובין משלה לא טוחנת ולא אופה ולא מכבסת]</p> <p>כופה לעשות לבנו ולבתה לאחיו ולאחיה ולהטיל לפני בהמתו מקום שנהגו שלא לעשות אחת מכל אילו אינו יכול לכופה ר' יהודה או' אף אין כופה לעשות פשתן מפני שמסריח את הפה ומשרביט את השפתים</p> <p>הלכה ה</p> <p>נדרה שלא להניק את בנה בית שמיי או' שומטת את דדיה מפיו ובית הלל אומ' כופה אותה להניק נתגרשה אין כופין אותה להניק אם היה בנה מכירה נותנין לה שכר ומניקתו מפני הסכנה אין האיש כופה את אשתו להניק את בן חבירו ואין האשה כופה את בעלה שתינק את בן חברתה</p> <p>הלכה ו</p> <p>המדיר את אשתו מתשמיש המטה בית שמיי או' שתי שבתות כלדת נקבה בית הלל אומ' שבת אחת כלדת זכר וכימי נדתה יתר על כן יוציא ויתן כתובה</p> <p>הפועלין שתיים בשבת אם היו עושין מלאכה בעיר אחרת פעם אחת בשבת החמרים אחת לשתי שבתות הגמלים אחת לשלשים יום הספנים אחת לששה חדשים</p> <p>הלכה ז</p> <p>המורדת על בעלה וכו' זו משנה ראשונה רבותינו התקימו שיהו בית דין מתרין בה ארבע וחמש שבתות זו אחר זו פעמים בשבת יתר על כן אפי' כתובתה מאה מנה אבדה את הכל אחת ארוסה ואחת שומרת יבם אפי' נדה ואפי' חולה</p>	<p>משנה ד</p> <p>המקדיש מעשה ידי אשתו הרי זו עושה אוכלת והמותר רבי מאיר אומר הקדש ורבי יוחנן הסנדלר אומר חלין משנה ה</p> <p>אלו מלאכות שהאשה עושה לבעלה טוחנת ואופה ומכבסת ומבשלת ומיניקה את בנה ומצעת את המטה ועושה בצמר הכניסה לו שפחה אחת לא טוחנת ולא אופה ולא מכבסת שתיים אינה מבשלת ואינה מיניקה את בנה שלוש אינה מצעת את המטה ארבע יושבת בקתדרה רבי אליעזר אומר אפלו הכניסה לו מאה שפחה כופה לעשות בצמר שהבטלה מביאה לידי זמה</p> <p>רבן שמעון בן גמליאל אומר אף המדיר את אשתו מלעשות מלאכה יוציא ויתן כתבתה שהבטלה מביאה לידי שעמום</p> <p>משנה ו</p> <p>המדיר את אשתו מתשמיש המטה בית שמיי אומרים שתי שבתות ובית הלל אומרים שבת אחת</p> <p>התלמידים היוצאין לתלמוד תורה שלא ברשות שלשים יום הפועלין שבת אחת העונה האמורה בתורה הטילים בכל יום והפועלין שתיים בשבת והחמרים אחת בשבת והגמלים אחת לשלשים יום והספנים אחת לששה חדשים דברי רבי אלעזר</p> <p>משנה ז</p> <p>המורדת על בעלה פוחתין לה מכתבתה שבעה דינרין בשבת רבי יהודה אומר שבעה תרפעיקין עד אימתי הוא פוחת כנגד כתבתה רבי יוסה אומר לעולם הוא פוחת והולך שמא תפל לה ירשה ממקום אחר ויחזר ויגבה ממנה וכן המורד על אשתו מוסיפין לה על כתבתה שלשה דינרין בשבת רבי יהודה אומר שלשה טרפעיקין</p>
--	---

³³ ע"פ הרמב"ן נסוב על משנה פ"ה מ"ב.

<p style="text-align: center;">הלכה ח</p> <p>המשרא את אשתו על ידי שלישי כולם במדה האיטלקי אפי' נדה ואפי' חולה ואפי' שומרת יבם נתן לה כוס חבית וקדירה פך נר ופתילה יין אין לה שאין נשותיהן של עניים שותות יין</p> <p>כר אין לה שאין נשותיהן של עניים ישנות על כר הלכה ט</p> <p>מותר מזונות שלו ומותר בלאיות שלה</p> <p>העשיר עולה עמו העני אין יורדת עמו מעשה בבתו של נקדמון בן גוריון שפסקו לה חכמים חמש מאות דינרי זהב בכל יום לקופת בשמים ולא היתה אלא שומרת יבם אף היא קיללה ואמ' להם כך תתנו לבנותיכם</p> <p style="text-align: center;">הלכה י</p> <p>אמ' ר' לעזר בר' צדוק אראה בנחמה אם לא ראיתי שמלקטת שעורים מתחת טלפי סוסים בעכו קראתי עליה המקרא הזה אם לא תדעי לך היפה בנשים וגו'</p> <p style="text-align: center;">תוספתא כתובות פרק ו</p> <p style="text-align: center;">הלכה א³⁴</p> <p>מי שמת והניח בנים ובנות בזמן שהנכסים מרובין הבנים יירשו והבנות ניזונות ומתפרנסות כיצד הבנים יירשו אין אומ' אילו היה אביהן קיים נותן להם כך וכך אלא רואין את אחד כאילו הוא אביהן קיים ונותנין להן</p> <p style="text-align: center;">הלכה ב</p> <p>כיצד הבנות ניזונות ומתפרנסות אין אומ' אילו היה אביהן קיים היה נותן להם כך וכך אלא רואין שכנגדן היאך מתפרנסות ונותנין להן</p> <p style="text-align: center;">הלכה ג</p> <p>רבי אומר כל אחת ואחת נוטלת עישור נכסים ר' יהודה אומ'³⁵ אם השיא את הבת הראשונה ינתן לשנייה כדרך שניתן לראשונה אמרו לו יש שמישא את בתו ונוטל מעות ויש שמישא את בתו ונותן אחריה מעות</p> <p style="text-align: center;">הלכה ד</p>	<p style="text-align: center;">משנה ח</p> <p>המשרה את אשתו על ידי שלישי לא יפחת לה מקבים חטים ומארבעת קבין שעורים אמר רבי יוסה לא פסק שעורין אלא רבי ישמעאל שהיה סמוך לאדום נותן לה חצי קב קטנית וחצי לג שמן וקב גרוגרות או מנה דבלה ואם אין לו פוסק לעמתן פרות ממקום אחר נותן לה מטה ומפץ אם אין לו מפץ מחצלת נותן לה כפח לראשה וחגור למתניה ומנעל ממועד למועד וכלים שלחמשים זוז משנה לשנה אינו נותן לה לא חדשים בימות החמה ולא שחקים בימות הגשמים אלא נותן לה כלים שלחמשים זוז בימות הגשמים והיא מתכסה בבליותיהן בימות החמה והשחקים שלה</p> <p style="text-align: center;">משנה ט</p> <p>נותן לה מעה כסף לצרכיה והיא אוכלת עמו מלילי שבת ללילי שבת ואם אינו נותן לה מעה כסף לצרכיה מעשה ידיה שלה ומה היא עושה לו משקל חמש סלעים שתי ביהודה שהן עשר סלעים בגליל או משקל עשר סלעים ערב ביהודה שהן עשרים סלעים בגליל ואם היתה מניקה פוחתין לה ממעשה ידיה ומוסיפין לה על מזונותיה במי דברים אמורים בעני שבישראל אבל במכבד הכל לפי כבודו</p>
---	--

³⁴ משנה פ"ג מ"ג.
³⁵ משנה פ"ו מ"ו

<p>וכן היה ר' יהודה אומ³⁶ המשיא את בתו סתם לא יפחות לה מחמש סלעים שבראשונה היה לוקח לה בהן כל צרכה</p> <p>הלכה ה</p> <p>פסקה להכניס לו שתי סלעים נעשית ששה דינרין</p> <p>מה שחתן פוסק פוסק פחות מחומש חוץ ממאתים לבתולה ומנה לאלמנה פסקה להכניס לו זהב הרי זהב ככלים דינרי זהב הרי זהב ככספים אמ' רבן שמעון בן גמליאל וכן הוא דבר מקום שנהגו שלא לפרוט דינרי זהב מניחן כמות שהן והזהב הרי הוא ככלים הכניסה לו בין שום בין כספים ונתן עיניו לגרשה היא לא תאמר לו תן לי שומי והוא לא יאמר לה טלי כספך אלא נוטלת כל מה שכתב לה בכתובתה</p> <p>הלכה ו</p> <p>פסקה להכניס לו כספים סלעים לעשות ששה דינר חתן מקבל עליו עשרה דינרין למנה לקופת בשמים אמ' ר' יוסה וכן השום הלכה מקום שנהגו שלא לפחות מן השום ושלא להוסיף על הכספים אין משנין ממנהג המדינה פסקה להכניס לו חמש מאות דינר שום וכתב לה אלף דינר בכתובתה אם עשת קיצתה נוטלת מה שכתב לה ואם לאו גורע כנגדן שלשה דינרין לכל סלע וסלע פסקה להכניס לו חמש מאות דינר כספים כת' לה אלף דינר בכתוב' אם עשת קיצתה נוטלת מה שכתב לה ואם לאו גורעת כנגדן חמשה דינרין לכל סלע וסלע הכניסה לו אלף דינר בכתובתה וכתב לה שדה משנים עשר מנה אם עשת קיצתה נוטלת מה שכתב לה ואם לאו לא יפחות לבתולה ממאתים ומנה לאלמנה</p> <p>הלכה ז</p> <p>המשיא את בתו</p> <p>ופסק עם חתנו שיעמוד ערום וילבישנה אין אומ' יעמוד ערום וילבישנה אלא מכסה את הראוי לה וכן המשיאין את היתומה לא יפחותו לה מחמשים זוז ואם יש בכיס מפרנסין אותה לפי כבודה</p> <p>הלכה ח</p> <p>יתומה שהשיאתה אמה או אחיה וכתבו לה מאה או חמשים זוז אף על פי שכתב להן הבעל דין ודברים אין לי עמה יכולה היא כשתגדיל להוציא מידן מה</p>	<p>משנה כתובות פרק ו</p> <p>משנה א</p> <p>מציאת האשה ומעשה ידיה שלבעלה ויורשתה ואוכל פרות בחייה בשתה ופגמה שלה רבי יהודה בן בתירה אומר בזמן שבסתר לה שני חלקים ולו אחד ובזמן שבגלוי לו שני חלקים ולה אחד שלו נותנין לו מיד ושלה ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות</p> <p>משנה ב</p> <p>הפוסק מעות לחתנו ומת חתנו אמרו חכמים יכול הוא שיאמר לאחריך הייתי רוצה לתן ולך אי אפשר לתן</p> <p>משנה ג</p> <p>פסקה להכניס לו אלף דינר והוא פוסק כנגדן חמשה עשר מנה כנגד השום</p> <p>הוא פוסק פחות חמש שום במנה ושווה מנה אין לו אלא מנה שום במנה נותנת שלשים ואחד דינר ארבע מאות הוא נותן חמש מאות וכשהחתן פוסק הוא פוסק פחות חמש</p> <p>משנה ד</p> <p>פסקה להכניס לו כספים סלעו ונעשית ששה דינרין החתן מקבל עליו עשרה דינרין וקפה לכל מנה רבן שמעון בן גמליאל אומר הכל כמנהג המדינה</p> <p>משנה ה</p> <p>המשיא את בתו סתם לא יפחת לה מחמשים זוז²⁶ פסק להכניסה ערמה לא יאמר הבעל 'כשתבא לביתי אכסה בכסותי אלא מכסה ועודה בבית אביה וכן המשיאין את היתומה לא יפחותו לה מחמשים זוז ואם יש בכיס מפרנסין אותה לפי כבודה</p> <p>משנה ו</p> <p>יתומה שהשיאתה אמה ואחיה וכתבו לה מאה וחמשים זוז יכולה היא משתגדיל להוציא מידן מה שראוי להנתן</p>
---	---

²⁶ תוספתא פ"ו ה"ד
³⁶ משנה פ"ו מ"ה

<p>שראו להנתן לה האיש פוסק על ידי בתו ואין האשה פוסקת על ידי בתה יתום ויתומה שמבקשין להתפרנס מפרנסין את היתומה תחלה ואחר כך מפרנסין את היתום מפני שהיתום יכול לחזר מכל מקום ואין היתומה יכולה לחזר מכל מקום יתום ויתומה שמבקשין לישא משיאין את היתומה תחלה ואחר כך משיאין את היתום מפני שבושטה של אשה יותר מן האיש יתום שמבקש לישא שוכרין לו בית ומציעין לו מטה ואחר כך משיאין לו אשה שנ' די מחסורו אשר יחסר לו אפי' עבד אפי' סוס לו זו אשה שנ' להלן אעשה לו עזר כנגדו מה לו אמור להלן זו אשה אף לו אמור כן אשה הלכה ט</p> <p>המשליש מעות לכתנו ליקח בהן שדה לבתו והיא אומרת ינתנו לו מן האירוסין יעשה שלישי מה שהושלש בידו מן הנשואין הרשות בידה דברי ר' מאיר ר' יוסה אומ' אם היתה קטנה (מן הנשואין הרשות בידה גדולה) בין מן האירוסין בין מן הנשואין יעשה שלישי מה שהושלש בידו הלכה י</p> <p>האומ' תנו שקל מנכסי לבני בשבת והן ראויין ליטול סלע נותנין להם סלע ואם אמ' אל תתנו להם אלא שקל אין נותנין להם אלא שקל אמ' אם מתו יירשוני אחרים בין שאמ' תנו בין שאמ' אל תתנו אין נותנין להם אלא שקל למזון האשה והבנות בין שאמ' תנו בין שאמ' אל תתנו נותנין להן סלע רבן שמעון בן גמליאל אומ' מאיר היה אומ' האומ' תנו שקל מנכסי לבני בשבת והן ראויין ליטול סלע נותנין להן שקל והשאר מתפרנסין מן הצדקה וחכמים אומ' ניזונין והולכין עד שיכלו נכסים ואחר כך מתפרנסין מן הצדקה</p> <p>תוספתא כתובות פרק ז</p> <p>הלכה א</p> <p>עד שלשים יום יעמד פרנס ובכהנת שלשה חדשים דברי ר' מאיר ר' יהודה אומ' בישראל חדש אחד יקיים שנים יוציא ויתן כתובה ובכהנת שנים יקיים שלשה יוציא ויתן כתובה</p> <p>הלכה ב</p> <p>הדירה שלא טעעום אחד מכל המינין בין מאכל רע ובין מאכל יפה אפי' לא טעמה אותו המין כל ימיה יוציא ויתן כתובה אמ' ר' יהודה רוצות בנות ישראל שלא לטעום תבשיל ופירות ואל יצאו יום אחד מתחת בעליהן</p> <p>הלכה ג</p> <p>הדירה שלא נתקשט באחד מכל המינין אפי' היא ילדה והדירה שלא תלבש בגדי זקנה אפי' היא זקנה והדירה שלא תלבש בגדי ילדה יוציא ויתן כתובה</p> <p>ר' יוסה אומ' בעניות שלא נתן קצבה ובעשירות שלשים יום</p> <p>הלכה ד</p> <p>הדירה שלא להשאל נפה וכברה רחים ותנור יוציא ויתן כתובה מפני שמיארה שם רע בשכינותיה וכן</p>	<p>לה רבי יהודה אומר²⁷ אם השיאו הבת הראשונה ינתן לשניה כדרך שנתן לראשונה וחכמים אומרים פעמים שאדם עני ומעשיר או עשיר ומעני אלא שמין את הנכסים ונותנין לה</p> <p>משנה ז</p> <p>המשליש מעות לבתו והיא אומרת 'נאמן בעלי עלי' יעשה שלישי מה שהשלש בידו דברי רבי מאיר אמר רבי יוסה וכי אינה אלא שדה והיא רוצה למכרה והרי היא מכורה מעכשיו במי דברים אמורים בגדולה אבל בקטנה אין מעשה קטנה כלום</p> <p>משנה כתובות פרק ז</p> <p>משנה א</p> <p>המדיר את אשתו מלהנות לו</p> <p>עד שלשים יום יעמיד פרנס יתר מכן יוציא ויתן כתבה רבי יהודה אומר בישראל חדש אחד יקיים ושנים יוציא ויתן כתבה ובכהנות שנים יקיים ושלשה יוציא ויתן כתבה</p> <p>משנה ב</p> <p>המדיר את אשתו שלא טעעם אחד מכל הפרות יוציא ויתן כתבה רבי יהודה אומר בישראל יום אחד יקיים ושנים יוציא ויתן כתבה ובכהנות שנים יקיים ושלשה יוציא ויתן כתבה</p> <p>משנה ג</p> <p>המדיר את אשתו שלא נתקשט באחד מכל המינין יוציא ויתן כתבה</p> <p>רבי יוסה אומר בעניות שלא נתן קצבה ובעשירות שלשים יום</p> <p>משנה ד</p> <p>המדיר את אשתו שלא תלך לבית אביה בזמן שהן עמה בעיר חדש אחד יקיים ושנים יוציא ויתן כתבה</p>
--	--

²⁷ תוספתא פ"ו ה"ג

<p>היא שנדרה שלא להשאיל נפה וכבר רחיים ותנור תצא שלא בכתובה מפני שמשיאתו שם רע בשכונתו הלכה ה</p> <p>הדירה שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה יוציא ויתן כתובה שלמחר תהא מוטלת ואין כל בריא סופנה</p> <p>הלכה ו</p> <p>היה ר' מאיר או מה ת"ל והחי יתן אל לבו עביד דיעבדון לך לוי דילון לך ספוד דיספדונך קבור דיקברונך שנ' ללכת אל בית אבל וגו' הדירה שתהא מטעמת תבשילה לכל אדם</p> <p>או שתהא ממלא ומערה לאשפות ושתאמר לכל אדם דברים שבינו לבינה יוציא ויתן כתובה מפני שלא נהג עמה כדת משה וישראל</p> <p>וכן היא שיוצא וראשה פרוע יוצא ובגדיה פרומים ולבה גס בעבדיה ובשפחותיה בשכונתיה יוצא וטווה בשוק רוחצת ומרחצת במרחץ עם כל אדם תצא שלא בכתובה מפני שלא נהגה עמו כדת משה וישראל [ר' מאיר אומ' אם יודע בה שמדירה ואינה מקיימת אל ישנה להדירה] ר' יהודה או' אם היה יודע בה שאינה קוצה לה חלה יוציא ויתקן אחריה הלכה ז</p> <p>אי זו היא קולנית כל שמדברת בביתה ושכיניה שומעין את קולה כל אילו נשים שעברו על הדת צריכות התראה ויוצאות שלא בכתובה לא התרה בהן יוציא ויתן כתובה (כל אילו שאמרו יוציא ויתן כתובה) אין צריך לומר מאתים לכתולה ומנה לאלמנה יתר על כן אפי' כתובתה מאה מנה איבדה את הכל ונטלת בלאיות שמוצא לפניה הלכה ח</p> <p>המקדש את האשה על מנת שאין לה נדרים ונמצאו עליה נדרים אינה מקודשת הלכה אצל חכם והתיר לה את נדרה הרי זו מקודשת</p> <p>כנסה סתם ונמצאו עליה נדרים תצא שלא בכתובה הלכה אצל חכם והתיר הרי זה יקיים</p> <p>על מנת שאין בה מומין ונמצאו בה מומין אינה מקודשת (אף על פי שהלכה) [הלכה] אצל רופא וריפאה הרי זו מקודשת</p> <p>כנסה סתם ונמצאו בה מומין תצא שלא בכתובה אף על פי שהלכה אצל רופא וריפאה תצא שלא בכתובה באילו נדרים אמרו כגון נדרה שלא לוכל בשר ושלא לשותת יין ושלא ללבוש בגדי צבעונין הלכה ט</p> <p>כל המומין הפוסלין בכהנים פוסלין בנשים יתר עליהן הנשים ריח הפה וריח זיעה ושומה שאין לה שער הלכה י</p> <p>האומר לחבירו קדש לי בתך זו על מנת שאין בה מומין אמ' לו בתי זאת חולה היא שוטה היא נכפית היא משוממת היא היה בה מום אחר וסנפו בין המומין הרי זו מקח טעות המומין הללו ומום אחר עמהן אין זה מקח טעות</p>	<p>בזמן שהן בעיר אחרת רגל אחד יקים ושנים יוציא ויתן כתבה משנה ה</p> <p>המדיר את אשתו שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה יוציא ויתן כתבה מפני שנעל בפניה אם היה טוען 'משום דבר אחר' רשי אמר לה 'על מנת שתאמרי לאיש פלוני מה שאמרת לי' או 'מה שאמרתי לך'</p> <p>או שתהא ממלא ומערה לאשפה יוציא ויתן כתבה משנה ו</p> <p>ואלו יוצאות שלא בכתבה העוברת על דת משה ויהודים אי זו היא דת משה מאכילתו שאינו מעשר ומשמשתו נדה ולא קוצה לה חלה ונודרת ואינה מקיימת ואי זו היא דת יהודים יוצא וראשה פרוע וטווה בשוק ומדברת עם כל אדם אבא שאול אומר אף המקללת יולדיו בפניו</p> <p>רבי טרפון אומר אף הקולנית אי זו היא קולנית כל שהיא מדברת בתוך ביתה ושכיניה שומעין את קולה</p> <p>משנה ז</p> <p>המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים ונמצאו עליה נדרים אינה מקדשת</p> <p>כנסה סתם ונמצאו עליה נדרים תצא שלא בכתבה על מנת שאין בה מומין ונמצאו בה מומין אינה מקדשת</p> <p>כנסה סתם ונמצאו בה מומין תצא שלא בכתבה</p> <p>שכל המומין פוסלין בכהנים ופוסלין בנשים</p> <p>משנה ח</p> <p>היו בה מומין ועודה בבית אביה האב צריך להביא</p>
--	---

ראיה שמשתארה היו בה מומין אלו ונסחפה שדהו נכנסה לרשות הבעל הבעל צריך להביא ראיה שעד שלא תתארס נולדו לה מומין אלו והיה מקחו מקח טעות דברי רבי מאיר וחכמים אומרים במי דברים אמורים במומין שבסתר אבל במומין שבגלוי אינו יכול לטעון אם יש עמו מרחץ באותה העיר אף במומין שבסתר אינו יכול לטעון מפני שהוא בודק ביד קרובותיו

משנה ט

האיש שנולדו לו מומין אין כופין אותו להוציא אמר רבן שמעון בן גמליאל במי דברים אמורים במומין קטנים אבל בגדולים כופין אותו להוציא

משנה י

אלו שכופין אותן להוציא מכה שחין ובעל פוליוס והמקמץ וצורף הנחשת והברסי בין שהיו כן עד שלא נשאו ובין משנשאו למדו ועל כן אמר רבי מאיר אף על פי שהתנה עמה יכולה היא שתאמר 'סבורה הייתי שאני יכולה לקבל ועכשיו איני יכולה לקבל' וחכמים אומרים מקבלת היא על כרחא חוץ ממכה שחין מפני שהיא ממקתו מעשה בצידין בברסי שמת והיה לו אח ברסי אמרו חכמים יכולה היא שתאמר 'לאחריך הייתי יכולה לקבל ולך איני יכולה לקבל'

משנה כתובות פרק ח

משנה א

האשה שנפלו לה נכסים עד שלא תתארס מודים בית שמי לבית הלל שהיא מוכרת ונותנת וקים נפלו לה משנתארה בית שמי אומרים תמכר ובית הלל אומרים לא תמכר ואלו מודין שאם מכרה ונתנה קים אמר רבי יהודה אמרו לפני רבן גמליאל הואיל וזכה באשה לא זכה בנכסים

אמר להם בחדשים אנו בושים אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים

נפלו לה משנשאת אלו ואלו מודין שאם מכרה ונתנה שיוציא הבעל מיד הלקוחות

עד שלא נשאת ונשאת רבן גמליאל אומר אם מכרה ונתנה קים אמר רבי חנינא בן עקיבה אמרו לפני רבן גמליאל הואיל וזכה באשה לא זכה בנכסים אמר להן בחדשים אנו בושים אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים

משנה ב

מודי חכמים לר' מאיר במומין שדרכן לולד עמה שאע"פ שהיא אצל בעלה אביה צריך להביא ראיה

כנסה סתם ונמצאו בה³⁷ מומין ונדרים הרי זה יקיים

רבן שמעון בן גמליאל אומ' אם היה חיגר מאחת מרגליו וסומא באחת מעיניו מומין גדולים הן ויוציא ויתן כתובה

הלכה יא

אי זהו מקמיץ זה בורסי ויש או' זה המקמץ צואה מצרף נחשת זה המתיר ר' יוסה בי ר' יהודה בעל פלפס זה ריח הפה אימתי אמרו יוציא ויתן כתובה בזמן שהוא רוצה והיא אינה רוצה היא רוצה והוא אינו רוצה אם היו שניהן רוצין יקיימו מוכי שחין אף על פי ששניהם רוצין לא יקיימו אמ' רבן שמעון בן גמליאל מצאנו זקן אחד ממוכי שחין סמוך לציפורי ואמ' לי עשרים [וארבעה] מיני מוכי שחין הן ואין לך בכולן שהאשה רעה לו אלא בעלי ראתן בלבד

תוספתא כתובות פרק ח

הלכה א

אמ' ר' יהודה אמרו לפני רבן גמליאל הואיל וארוסה אשתו ונשואה אשתו מה זו מוכרה בטל אף זו מוכרה בטל

אמ' להם בחדשים אנו בושין אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים

אמ' ר' חנינא בן עקיבא לא כך השיב רבן גמלי' אלא כך אמ' להם לא אם אמרתם בנשואה שהוא זכיי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפר נדריה תאמרו בארוסה שאין זכיי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפר נדריה אמרו לו הרי שנפלו לה נכסים

עד שלא נשאת ונשאת אמ' להם אף זו לא תמכור אם מכרה ונתנה קיים אמרו לו הואיל וזו אשתו וזו אשתו מה זו מכרה בטל אף זו מכרה בטל אמ' להם בחדשים אנו בושים אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים ורבותינו חזרו ונמנו בנכסים שנפלו לה עד שלא נשאת ונשאת שאם מכרה ונתנה בטל

³⁷ בכ"ע "ונמצאו בו"

רבי שמעון חולק בין נכסים לנכסים הנכסים הידועים לבעל לא תמכר שאם מכרה ונתנה בטל ושאינן ידועים לבעל לא תמכר ואם מכרה ונתנה קיים

משנה ג

נפלו לה כספים ילקח בהם קרקע והוא אוכל פרות פרות התלושין מן הקרקע ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות פרות המחברין לקרקע אמר **רבי מאיר** שמיין אותם כמה הן יפין בפרות וכמה הן יפין בלא פרות והמוטר ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות וחכמים אומרים פרות המחברין לקרקע שלו תלושין מן הקרקע שלה ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות

משנה ד

רבי שמעון אומר מקום שיפה כחו בכניסתה הורע כחו ביציאתה מקום שהורע כחו בכניסתה יפה כחו ביציאתה פרות המחברין לקרקע בכניסתה שלו וביציאתה שלה ותלושין מן הקרקע בכניסתה שלה וביציאתה שלו

משנה ה

נפלו לה עבדים ושפחות הזקנים ימכרו וילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות **רבן שמעון בן גמליאל** אומר לא תמכר מפני שהן כבוד בית אביה נפלו לה זיתים וגפנים הזקנים ימכרו לעצים וילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות **רבי יהודה** אומר לא תמכר מפני שהן שבח בית אביה

המוציא יציאות על נכסי אשתו הוציא הרבה ואכל קמאה הוציא קמאה ואכל הרבה מה שהוציא הוציא ומה שאכל אכל הוציא ולא אכל ישבע כמה הוציא ויטל

ר' שמעון חולק בין נכסין לנכסין נכסין הידועין לבעל לא תמכור אם מכרה ונתנה בטל שעל מנת כן נשא' ושאינן ידועין לבעל לא תמכור ואם מכרה ונתנה קיים שעל מנת כן קיימה

הלכה ב

היורד לנכסי אשתו ונתן עיניו לגרשה אם קדם ותלש מן הקרקע כל שהוא הרי זה זריז ונשכר

הלכה ג

היורד לנכסי שבויין ושמע בהן ממשמשיין ובאין אם קדם ותלש מן הקרקע כל שהוא הרי זה זריז ונשכר אילו הן נכסי שבויין כל שהלך אביו או אחיו או אחד מן היורשין למדינת הים ושמע בהן שמתו וירד לנחלה אילו הן נכסי נטושין כל שלא שמע בהן שמתו וירד לנחלה **רבן שמעון בן גמליאל** אומר שמעתי שהנטושין כשבויין היורד לנכסי נטושין מוציאין מידן וכולן שמין להן כעריס אילו הן נטושין כל שלא יודע היכן הן

הלכה ד

הגב והגזלן שנטל מזה ונתן לזה מה שנטל נטל ומה שנתן נתן הגזלן שנטל מזה ונתן לזה מה שנטל נטל ומה שנתן נתן הירדן שנטל מזה ונתן לזה מה שנטל נטל ומה שנתן נתן שטף נהר עצים ואבנים וקורות מזה ונתן לזה אם נתיאשו הבעלים הרי אילו שלו ואם היו בעלים מרדפין אחריהן או שהיו במקום אחר הרי אילו של בעלים

הלכה ה

הכותב נכסיו לבנו צריך שיכתוב לו מהיום ולאחר מיתה דברי **ר' יהודה ר' יוסה** או אינו צריך מפני שזמנו של שטר מוכיח עליו אמ' לו **ר' יהודה** והלא אין זמנו של שטר מוכיח עליו אלא משעה שנכתב אף הכותב נכסיו לבנו וחזר וקנה נכסים אחרים כל שלא היה בכלל מתנה ראשונה הרי אילו של יורשין מכר הבן או שמת האב אם יש שם נכסין מחוברין בקרקע שמין לו

הלכה ו

המקבל שדה מחבירו והיא בית השלחין או בית האילן אם יש שם מחוברין בקרקע שמין לו הלכה ז

המקבל שדה מחבירו והגיע שנת השמטה אם יש שם מחוברין בקרקע שמין לו [המקבל שדה מחבירו והגיע זמנו לצאת אם יש שם מחוברין לקרקע שמין לו] וכולן שמין להן כעריס הלכה ט

היורד לחורבתו של חבירו ובנאה שלא ברשות כשהוא יוצא אומ' תן לי עצי ואבני אין שומעין לו הלכה י

היורד לחורבתו של חבירו ובנאה שלא ברשות שמין לו וידו על התחתונה ברשות שמין לו וידו על העליונה כיצד ידו על התחתונה אם השבח יתר על ההוצאה נותן לו את ההוצאה ואם הוצאה יתירה על השבח נותן לו את השבח

תוספתא כתובות פרק ט

הלכה א

מי שמת והניח אשתו שומרת יבם אפי' הניח נכסים של מאה מנה ואין כתובתה אלא מנה אין היורשין יכולין למכור מפני שכל נכסים אחראין לכתובתה כיצד יעשה כונסה ומגרשה ושוברת לו על כתובתה הניח אחיו מעות או שהיה יבמה חייב לבעלה מעות לא יאמר הואיל שאני יורש החזקתי אלא מוציאין מידו וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות

הלכה ב

הרוצה להבריש נכסיה מפני בעלה כותבתן בטפח לאחר דברי רבן שמעון בן גמליאל וחכמים או' מצחק הוא בה אלא כותבתן במתנה מהיום עד שעה שארצה

ר' יהודה או' לעולם אוכל פירי פירות כיצד מוכר (אוכל) פירות וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות

משנה ו

שומרת יבם שנפלו לה נכסים מודין בית שמי ובית הלל שהיא מוכרת ונותנת וקים מתה מה יעשה בכתבתה ובנכסים הנכנסין והיוצאין עמה בית שמי אומרים יחלקו יורשי הבעל עם יורשי האב ובית הלל אומרים נכסים כחזקתן וכתבה בחזקת יורשי הבעל נכסין הנכנסין והיוצאין עמה בחזקת יורשי האב

משנה ז

הניח אחיו מעות ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות פרות התלושין מן הקרקע ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות המחברים לקרקע אמר רבי מאיר שמין אותן כמה הן יפין בפרות וכמה הן יפין בלא פרות והמותר ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות וחכמים אומרים המחברים לקרקע שלו ותלושין מן הקרקע כל הקודם בהן זכה קדם הוא זכה קדמה היא ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות כנסה הרי היא כאשתו לכל דבר ובלבד שתהא כתבתה על נכסי בעלה הראשון

משנה ח

לא יאמר לה 'הרי כתבתיך מנחת על השלחן' אלא כל נכסיו אחריין לכתבתה וכן לא יאמר אדם לאשתו 'הרי כתבתיך מנחת על השלחן' אלא 'כל נכסי אחריין לכתבתיך' גרשה אין לה אלא כתבתה החזירה הרי היא ככל הנשים ואין לה אלא כתבתה

משנה כתובות פרק ט

משנה א

הכותב לאשתו 'דין ודברים אין לי בנכסיך' הרי זה אוכל פרות בחייה ואם מתה יורשה ואם כן למה כתב 'דין ודברים אין לי בנכסיך' שאם מכרה ונתנה קים כתב לה 'דין ודברים אין לי בנכסיך ובפרותיהם' אינו אוכל פרות בחייה ואם מתה יורשה רבי יהודה אומר לעולם הוא אוכל פרות עד שיכתב לה 'דין ודברים אין לי בנכסיך ובפרותיהן ובפרי פרותיהם עד לעולם'

<p>רבן שמעון בן גמליאל ור' יוחנן בן ברוקה אומ' אם מתה יירשנה שהתנה על מה שכת' בתורה וכל המתנה על מה שכת' בתורה תנאו בטל</p> <p>הלכה ג מי שמת והניח נכסים ומטלטלין ויצתה עליו כתובת אשה ובעל חוב כל הקודם בהן זכה והוא נקבר מן הצדקה</p> <p>אילו הן יורשין הבאין ברשותה כל שמכרה להן או נתנה להן במתנה כתב לה נדר ושבועה אין לי עליך אין היורשין יכולין להשביעה בדברים שנשתמשה בהן לאחר מיתת בעלה</p> <p>במי דברים אמור' בזמן שהלכה מקבר בעלה לבית אביה אבל אם הלכה מקבר בעלה לבית חמיה אפלו כתב לה נדר ושבועה אין לי עליך היורשין יכולין להשביעה בדברים שנשתמשה בהן לאחר מיתת בעלה אין האיש משביע את אשתו עד שיושיבנה חנונית או עד שיעשנה אפטרופיא</p>	<p>כתב לה 'דין ודברים אין לי בנכסיך ובפרותיהן ובפרי פרותיהן בחייך ובמותך' אינו אוכל פרות בחייה ואם מתה אינו יורשה רבן שמעון בן גמליאל אומר אם מתה יירשנה שהתנה על הכתוב שבתורה שכל המתנה על הכתוב שבתורה תנאו בטל</p> <p>משנה ב מי שמת והניח אשה ובעלי חוב ויורשים והיה לו פקדון או מלוה ביד אחרים רבי טרפון אומר ינתנו לכושל שבהן ורבי עקיבה אומר אין רחמים בדין אלא ינתנו ליורשים שכלם צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה</p> <p>משנה ג הניח פרות תלושין מן הקרקע כל הקודם בהן זכה זכת האשה יותר על כתבתה ובעל חוב יותר על חובו והמותר רבי טרפון אומר ינתנו לכושל שבהן ורבי עקיבה אומר אין מרחמין בדין אלא ינתנו ליורשין שכלם צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה</p> <p>משנה ד המושיב אשתו חנונית או שמנה אפיטרופוס הרי זה משביעה כל זמן שירצה רבי אליעזר אומר אפלו על פלכה ועל עיסתה</p> <p>משנה ה כתב לה 'נדר ושבועה אין לי עליך' אינו יכול להשביעה אבל משביע הוא את יורשיה ואת הבאיים ברשותה</p> <p>נדר ושבועה אין לי עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותיך אינו יכול להשביע לא אותה ולא את יורשיה ולא את הבאים ברשותה אבל יורשין משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאים ברשותה 'נדר ושבועה אין לי [ולא] ליורשי ולא לבאים ברשותי עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותיך' לא הוא ולא יורשיו ולא הבאים ברשותו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאים ברשותה</p> <p>משנה ו הלכה מקבר בעלה לבית אביה או שחזרה לבית חמיה ולא עשת אפיטרופא אין היורשין משביעין אותה אם עשת אפיטרופא משביעין אותה לעתיד לבא ואין משביעים אותה לשעבר</p> <p>משנה ז הפוגמת כתבתה לא תפרע אלא בשבועה ועד אחד מעידה שהיא פרועה לא תפרע אלא בשבועה מנכסים המשעבדין ומנכסי יתומים והנפרעת שלא בפניו לא תפרע אלא בשבועה</p> <p>משנה ח הפוגמת כתבתה כיצד היתה כתבתה אלף זוז אמר לה 'התקבלת כתבתיך' והיא אומרת 'לא התקבלתי' אלא מנה' לא תפרע אלא בשבועה ועד אחד מעידה שהיא פרועה כיצד אמר לה 'התקבלת כתבתיך' והיא אומרת 'לא התקבלתי' ועד אחד מעידה שהיא פרועה לא תפרע אלא בשבועה מנכסים משעבדים כיצד מכר נכסיו לאחרים והיא נפרעת מן הלקוחות לא תפרע אלא בשבועה מנכסי יתומים כיצד מת</p>
---	---

והניח נכסיו ליתומין נפרעת מן היתומין לא תפרע
אלא בשבועה ושלא בפניו כיצד הלך לו למדינת הים
והיא נפרעת שלא בפניו לא תפרע אלא בשבועה
רבי שמעון אומר כל זמן שהיא תובעת כתבתה
היורשין משביעין אותה אם אינה תובעת כתבתה אין
היורשין משביעין אותה

משנה ט

הוציאה גט ואין עמו כתבה גובה כתבתה

כתבה ואין עמה גט היא אומרת 'אבד גטי' והוא
אומר 'אבד שוברי' וכן בעל חוב שהוציא שטר חוב
ואין עמו פרזבול הרי אלו לא יפרעו
רבן שמעון בן גמליאל אומר מן הסכנה והילך גובה
שלא בגט ובעל חוב גובה שלא בפרזבול

שני גטין ושתי כתבות גובה שתי כתבות שתי כתבות
וגט או כתבה ושני גטין או כתבה וגט ומיתה

אינה גובה אלא כתבה אחת המגרש את האשה
והחזירה על מנת כתבתה הראשונה החזירה

קטן שהשיאו אביו כתבתה קימת שעל מנת כן קימה

גר שנתגיר ואשתו עמו כתבתה קימת שעל מנת כן
קימה

משנה כתובות פרק י

משנה א

מי שהיה נשוי שתי נשים ומת הראשונה קודמת
לשניה יורשי הראשונה קודמין ליורשי השניה

האשה כל זמן שתובעת כתובתה יורשין משביעין
אותה אינה תובע' כתובתה אין היורשין משביעין
אותה דברי **ר' שמעון וחכמים** או' בין כך ובין כך
היורשין משביעין אותה עריס כל זמן שהוא עריס
יצאו מעריסותו הרי הוא כאחד מכל אדם שותף כל
זמן שהוא שותף יצא משותפותו הרי הוא כאחד מכל
אדם אפטרופוס כל זמן שהוא אפטרופוס יצא
מאפטרופוסותו הרי הוא כשאר כל אדם בן בית
שאמרו לא זה שנכנס ויוצא אלא מכניס פירות ומוציא
פירות שוכר פועלין ופוטר פועלין לזה ממנו בערב
שביעית ושביעית ומוציא שביעית נעשה לו שותף או
עריס פטור אבל נעשה לו שותף או עריס בערב
שביעית ושביעית ולמוציא שביעית חזר ולזה הימנו
מגלגלין עליו את הכל
הלכה ד

הפוחתת כתובתה נפרעת שלא בשבועה כיצד היתה
כתובתה אלף זוז אמ' לה התקבלת כתובתיך והיא
אומרת לא התקבלתי ואינה אלא מנה נפרעת שלא
בשבועה נכסים משועבדין אין צריך לומר לאחר
מיתת בעלה אלא אפי' בחיי בעלה נכסי יתומין אין
צריך לומר מן הגדולים אלא אפי' מן הקטנים

הלכה ה

הוציאה גט ואין עמה כתובה בתולה גובה מאתים
ואלמנה מנה

כתובה ואין עמה גט אין גובה כלום מפני שהיא
אומרת אבד גיטי והוא אומ' אבד שוברי
הלכה ו

בראשונה היו אומ' המוציאה כתובה צריכה שתוציא
עמה גט דברי **ר' מאיר וחכמים** אומ' מן הסכנה ואילך
התקינו שתהא מקרעתו בבית דין וגובה בה
שתי כתובות וגט ומיתה גובה שתי כתובות גט
וכתובה ומיתה אם הגט קודם לכתובה גובה שתי
כתובות אם כתובה קדמה את הגט

אינה גובה אלא כתובה אחת שהמגרש את האשה
והחזירה על מנת כתובה הראשונה החזירה

הלכה ז

[שכרה לו כשהיא תחתיו וגרשה והחזירה אליו ומת
נוטלת כתובתה מנה] אם חידש נוטל מה שחידש

קטן שהשיאו אביו כתובתו קיימת שעל מנת כן

קיימה ואם חידש נוטל מה שחידש וכן

גר שנתגיר ואשתו עמו כתובתו קיימת שעל מנת כן

קיימה ואם חידש נוטל מה שחידש

תוספתא כתובות פרק י

הלכה א

מי שהיה נשוי שתי נשים ומת הראשונה קודמת
לשניה יורשי הראשונה קודמין ליורשי שניה גירש
את הראשונה והחזירה אליו וחידש לה כתובה
כתובת ראשונה של ראשונה קודמת לשניה יורשיה
שניה יורשיה קודמין לכתובה שניה של ראשונה במי
דברים אמורים בכתובה אבל במזונות שתיהן שוות
האשה והבנות שתיהן שוות

נשא את הראשונה ומתה נשא את השניה ומת הוא
השניה ויורשיה קודמין ליורשי הראשונה

נשא את הראשונה ומתה נשא את השניה ומת הוא
והיה שם יתר דינר אילו נוטלין כתובת אמן ואילו
נוטלין כתובת אמן ושאר חולקין ואם אין שם יתר
דינר שניה ויורשיה נוטלין כתובת אמן והשאר חולקין
בשזה

הלכה ב³⁸

כתב לזון את בת אשתו ואת בן אשתו הרי הן כבעלי
חוב וקודמין לכל לא יאמר להן צאו ועשו מלאכה ואני
זן אתכם אלא יושבין ומעלה להן מזונות כתב לזון
את בת אשתו ושברה לו לא כל הימנו שזכין לקטן
ואין חבין לו

הלכה ג

האשה שאמרה מת בעלי או מזונת או נוטלת כתובה
גרשני בעלי ניזונת עד כדי כתובה מה בין מיתה
לגירושין במיתה אין יכול להכחיש ובגירושין יכולה
להכחיש ושתאמר לו גירשתני

משנה ב

מי שהיה נשוי שתי נשים ומתו אחר כך מת הוא
והיתומין מבקשין כתבת אמן ואין שם אלא כדי שתי
כתבות חולקין בשזה היה שם יותר דינר אלו נוטלין
כתבת אמן ואלו נוטלין כתבת אמן ואם אמרו היתומין
'הרי אנו מעלים על נכסי אבינו יותר דינר' כדי שיטלו
כתבת אמן אין שומעין להם אלא שמיין את הנכסים

בבית דין

משנה ג

היו שם נכסין כבראוי ואינן כבמחזק רבי שמעון אומר
אף על פי שיש שם נכסים שאין להם אחריות אינן
כלום עד שיהיו שם נכסים שיש להם אחריות יותר
על שתי כתבות דינר

משנה ד

מי שהיה נשוי שלוש נשים ומת כתבתה שלזו מנה
ושלזו מאתים ושלוש מאות ואין שם אלא מנה
חולקות בשזה היו שם מאתים שלמנה נוטלת
חמשים ושלמאתים ושלש מאות שלשה שלשה
שלזה היו שם שלש מאות שלמנה נוטלת חמשים
ושלמאתים מנה ושלש מאות ששה שלזה וכן
שלשה שהטילו לכיס והותירו או פחתו כך הן חולקין

משנה ה

מי שהיה נשוי ארבע נשים ומת הראשונה קודמת
לשניה ושניה לשלישית ושלישית לרביעית הראשונה
נשבעת לשניה והשניה לשלישית והשלישית
לרביעית והרביעית נפרעת שלא בשבועה אמר בן
ננס כיצד וכי מפני שהיא אחרונה נשכרה אף היא לא
תפרע אלא בשבועה היו כלן יוצאות יום אחד כל
הקודמת את חברתה אפלו שעה זכת כך היו כותבין
בירושלים שעות והיו כלן יוצאות שעה אחת אין שם
אלא מנה חולקות בשזה

משנה ו

מי שהיה נשוי שתי נשים ומכר את שדהו כתבה
הראשונה ללוקח 'דין ודברים אין לי עמך' השניה

הלכה ד

שלשה שהטילו לכיס ונגנבו מהן מביאין השאר
לאמצע וחולקין שנים שהטילו לכיס זה מנה וזה
מאתים ועשו פרקמטיא שכר לאמצע לקח זה בשלו
ולקח זה בשלו ונתערבו זה נוטל לפי שלו וזה נוטל
לפי שלו

יצאו עליהן שלשה שטרות כאחד הראשון נשבע
לשיני והשיני נשבע לשלישי רצה שיני שלא להשביע
את הראשון שלישי יכול למחות בידו לזה מאחד
ומכר שדהו לשנים וכתב בעל חוב לשיני דין ודברים
אין לי עמך אין השיני יכול לגבות מפני שהניח לו
מקום לגבות ממנו גר שמת ובזבזו ישראל את נכסיו
ויצתה עליו כתובת אשה ובעל חוב גובין מן האחרון
שבהן אין להן גובין משלפניו אין להן גובין משלפני
פניו

³⁸ משנה כתובות פ"ב מ"א

מוציאה מיד הלוקח והראשונה מיד השניה והלוקח
מיד הראשונה וחזרות חלילה עד שיעשו פשרה
ביניהן וכן אשה וכן בעלת חוב

משנה כתובות פרק יא

משנה א

אלמנה נזונת מנכסי יתומין ומעשה ידיה שלהן ואין
חיבים בקבורתה יורשיה היורשין כתבתה חיבין
בקבורתה
משנה ב
אלמנה בין מן הארוסין ובין מן הנשואין מוכרת שלא
בבית דין

רבי שמעון אומר מן הנשואין מוכרת שלא בבית דין
מן הארוסין לא תמכר אלא בבית דין מפני שאין לה
מזונות וכל שאין לה מזונות לא תמכר אלא בבית דין
משנה ג

מכרה כתבתה או מקצתה **משכנתה**²⁸ או מקצתה
נתנה לאחר או מקצתה לא תמכר את השאר אלא
בבית דין וחכמים אומרים מוכרת היא אפלו ארבעה
וחמשה פעמים ומוכרת למזונות שלא בבית דין
וכותבת 'למזונות מכרתי' וגרושה לא תמכר אלא
בבית דין

משנה ד

אלמנה שהיתה כתבתה מאתים מכרה שווה מנה
במאתים או שווה מאתים במנה נתקבלה כתבתה
היתה כתבתה מנה מכרה שווה מנה ודינר במנה
מכרה בטל אפלו היא אומרת 'אני אחזיר דינר
ליורשין' מכרה בטל

רבן שמעון בן גמליאל אומר לעולם מכרה קים²⁹ עד
שיהא שם כדי שתשיר בשדה בית תשעה קבים
ובגנה בית חצי קב וכדברי **רבי עקיבה** בית רבע
היתה כתבתה ארבע מאות ומכרה לזה מנה ולזה
מנה ולאחרון יפה מנה ודינר מנה שלאחרון בטל
ושלכלם מכרן קים

תוספתא כתובות פרק יא

הלכה א

אלמנה שתובעת כתובתה והיורשים אומ' לה
התקבלת כתובתיך עד שלא נשאת הן צריכין להביא
ראיה שנתקבלה כתובתה משנשאת צריכה להביא
ראיה שלא נתקבלה כתובתה

מכרה כתובתה משכנה כתובתה עשת כתובתה
הפותיקי אבדה מזונותיה **ר' שמעון** או אפי' מכרה
מקצת אפי' משכנה מקצת אפי' עשת מקצת
כתובתה הפותיקי אבדה מזונותיה אין צריך לומר
לאחר מיתת בעלה אלא אפי' בחיי בעלה וכותבת
אילו לכתובה מכרתי ואילו למזונות מכרתי דברי **ר'**
יהודה ר' יוסה או מוכרת וכותבת סתם לכך כוחה
יפה כשם שאלמנה מוכרת שלא בבית דין כך יורשיה
הבאין ברשותה מוכרין שלא בבית דין
ר' שמעון אומ' אלמנה מוכרת שלא בבי' דין ואין
יורשיה הבאין ברשות' מוכרין שלא בבית דין אמר

ר"ש מפני מה אמרו אלמנה מוכרת שלא בבית דין
ליפות כחן של יתומין שלא תבזבז את נכסיהם ירדה
לשדה העשויה הפותיקי ואכלה והוציאה הוצאות
שמין לה מה שאכלה ושמין לה מה שהוציאה אם
שמו לה בבית דין מה ששמו שמו

הלכה ב

שלשה שירדו לשום אחד או' במנה ושנים אומ'
במאתים אחד או' במאתים ושנים אומ' במנה בטל
יחיד במיעוטו אחד אומ' במנה ואחד אומ' בעשרים

²⁸ בדפוסים 'משכנה כתובתה'

²⁹ תוספתא פי"א ה"ג

<p>ואחד אומ' בשלשים שמין אותה במנה ר' לעזר בר' צדוק אומ' שמין אותו תשעים דינר אחרים אומ' עושין אותו שומה ביניהן ושמין אותן שליש הלכה ג</p> <p>אי זו היא איגרת בקורת שום היתומים שלשים יום ושום הקדש ששים יום-מכרו שום מנה במאתים או שום מאתים במנה מכרו קיים</p> <p>רבן שמעון בן גמליאל אומ' שום הדיינין שפחת שתות או הותיר שתות מכרן קיים היא שמכרה שום מנה ודינר במנה אפי' אומרת אני אחזיר את הדינר ליורשין מכרה בטל</p> <p>רבן שמעון בן גמליאל אומ' לעולם מכרה קיים³⁹ ותחזיר את הדינר ליורשין ובלבד שתשייר מקצת לפיכך אם פחתה או הותירה אין לה אלא כשער שמכרה הלכה ד</p> <p>ר' ליעזר או' יתומה יש לה בלאות ר' יהודה אומ' משם ר' ליעזר יתומה יש לה פירות בן שמת אביו אמו אומר' יתגדל אצלי ויורשין אומ' יתגדל אצלינו אין מניחין אותו להתגדל אצל מי שראוי ליורשו מעשה היה באחד ושחטוהו בערבי פסחים</p> <p>הלכה ה</p> <p>האשה שמת בעלה יושבת בבתיים כדרך שישיבה בהן בחי' בעלה משתמשת בעבדי' ושפחות בכלי כסף בכלי זהב כדרך שמשתמשת בהן בחי' בעלה שכך כותב לה תהא יתבה בביתי ותתזני מנכסאי כל יומי מיגד אלמנותיך בביתי</p> <p>הלכה ו</p> <p>האומ' תנו בית ארמלות לבתי בית לפלני לישב בו ונפל היורשין חייבין לבנותו האומר בית זה בית ארמלות לבתי בית זה לפל' לישב בו אין היורשין חייבין לבנותו</p> <p>הלכה ז</p> <p>האומ' תנו בית ארמלות לבתי אין נותנין לה אלא אם כן קבלה עליה לישב בתוכו ויכולין יורשין לעכב על ידה שמא תשכירנו לאחר לפיכך אם מתה הן יורשין אותה</p>	<p>משנה ה</p> <p>שום הדיינים שפחת שתות או הותיר שתות מכרן בטל אמר רבן שמעון בן גמליאל אם כן מה כח בית דין יפה אלא אם עשו אגרת בקרת אפלו מכרו שווה מנה במאתים או שווה מאתים במנה מכרן קיים</p> <p>משנה ו</p> <p>היתומה והשניה והאילונית אין לה כתבה ולא פרות ולא מזונות ולא בלאות אם מתחלה נטלה לשם אילונית יש לה כתבה אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לממזר ולנתין יש להן כתבה</p> <p>משנה כתובות פרק יב</p> <p>משנה א</p> <p>הנושא את האשה ופסקה עמו שיהא זן את בתה חמש שנים חיב לזונה חמש שנים נשאת לאחר ופסקה עמו שיהא זן את בתה חמש שנים חיב לזונה חמש שנים לא יאמר הראשון 'כשתבא לביתי אזונה' אלא מוליך מזונותיה למקום שהיא אמה וכן לא יאמרו שניהם 'הרי אנו זונין אותה כאחת' אלא אחד זנה ואחד נותן לה דמי מזונותיה</p> <p>משנה ב</p> <p>נשאת הבעל חיב במזונותיה והן נותנין לה דמי מזונות מתו בנותיהן נזונות מנכסים בני חרין והיא נזונת מנכסים משעבדים מפני שהיא כבעלת חוב הפקחים היו כותבין 'על מנת שאהא זן את בתך חמש שנים כל זמן שאת עמי'</p>
--	---

³⁹ משנה פי"א מ"ד

<p>הלכה ח המלוה את חבירו על גבי חבלה ואבדה חבלה גובה משאר נכסים אם אמ' לו על מנת שאין לך פרעון אלא מזו אין גובה משאר נכסים העושה שדהו הפותיקי לכתובת אשתו ושטפה נהר גובה משאר נכסים אם אמ' לה על מנת שאין לך פרעון אלא מזו אין גובה משאר נכסים</p> <p>תוספתא כתובות פרק יב</p> <p>הלכה א בראשונה כשהיתה כתובתה אצל אביה היתה קלה בעיניו להוציאה התקין שמעון בן שטח שתהא כתובתה אצל בעלה וכותב לה כל נכסין די איתאי לי אחראין ומערבין לכתובתיך דא</p> <p>הלכה ב אין עושין כתובת אשה מן המטלטלין מפני תיקון העולם אמ' ר' יוסי וכי מה תיקון העולם יש בזו אלא לפי שאין לה קצבה מפני מה אמרו הנזקין שמיין להן בעידית מפני הגזלנין ומפני החמסנין שיהא כל אחד ואחד אומ' מפני מה אני גוזל ומפני מה אני חומס שלמחר הרי בית דין שמיין שדה יפה שלי סמכו על המקרא מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם מפני מה אמרו בעל חוב בבינונית מפני הרמאין שלא יהא כל אחד ואחד נותן עיניו בתוך שדה חבירו יפה בתוך חצר חבירו יפה ומלוה אותו עליו וקופץ ונוטלה אם כן ישומו לה בזיבורית שלא לגדור דרך בפני לויין שלא יהא אדם מבקש ללות ואין אדם מלוהו</p> <p>הלכה ג כתובת אשה בזיבורית דברי ר' ר' יהודה אומ' משם ר' שמעון מפני מה אמרו כתובת אשה בזיבורית יתר ממה שהאיש רוצה לישא אשה רוצה לינשא ועוד בושטה של אשה יתר מן האיש אם כן לא תהא לה כתובה אלא שהאשה יוצאה לרצונה ושלא לרצונה והאיש אינו מוציא אלא לרצונו אין שם אלא עידית כולן גובין מן העידית בינונית כולן גובין מן הבינונית זבורית כולן גובין מן הזיבורית עידית ובינונית הנזקין שמיין להן בעדי' בעל חוב וכתובת אשה בבינונית עידית וזיבורית הנזקין שמיין להן בעידית בעל חוב וכתובת אשה בבינונית ובבעל חוב בבינונית וכתובת אשה בזיבורית מכרן לאחד או לשלשה כאחד ונכנסו תחת הבעלים הנזקין שמיין להן בעידית בעל חוב בבינונית וכתובת אשה בזיבורית מכרן לשלשה זה אחר זה אפי' נזקין מזיבורית וכתובת אשה מן העידית גובין מן האחרון אין להן גובין משלפניו אין להן גובין משלפני פניו רבן שמעון בן גמליאל או' העושה שדהו הפותיקי לכתובת כלתו ידה על העליונה רוצה גובה ממנו רוצה גובה משאר נכסים</p> <p>אלמנה שאמרה אי איפשי לזוז מבית בעלי אין היורשין יכולין לעכב על ידה שכך הוא כבודו של בעלה אמרה</p> <p>אי איפשי לזוז מבית אבה יכולין היורשין לעכב על ידה שכך היא ברכת הבית מרובה</p>	<p>משנה ג אלמנה שאמרה אי איפשי לזוז מבית בעלי אין היורשין יכולין לומר לה 'לכי לבית אביך ואנו זנים אותך' אלא זנין אותה בבית בעלה ונותנין לה מדור לפי כבודה</p> <p>אמרה אי איפשי לזוז מבית אבא יכולין היורשין לומר לה 'אם את אצלנו יש לך מזונות ואם אין את אצלנו אין לך מזונות' אם היתה טוענת 'מפני שהיא ילדה והן ילדים' זנים אותה והיא בבית אביה</p>
---	---

משנה ד

כל זמן שהיא בבית אביה גובה כתבתה לעולם וכל זמן שהיא בבית בעלה גובה כתבתה עד עשרים וחמש שנה שיש בעשרים וחמש שנה שתעשה טובה כנגד כתבתה דברי רבי מאיר שאמר משום רבן גמליאל וחכמים אומרים כל זמן שהיא בבית בעלה גובה כתבתה לעולם וכל זמן שהיא בבית אביה גובה כתבתה עד עשרים וחמש שנה

מתה יורשיה מזכירים כתבתה עד עשרים וחמש שנה

משנה כתובות פרק יג

משנה א

שני דיני גזלות היו בירושלים אדמון וחנן בן אבשלום חנן אומר שני דברים ואדמון אומר שבעה מי שהלך לו למדינת הים ואשתו תובעת מזונות חנן אומר תשבע בסוף ולא תשבע בתחלה ונחלקו עליו בני כהנים גדולים ואמרו תשבע בתחלה ובסוף אמר רבי דוסא בן ארכינס כדבריהם אמר רבן יוחנן בן זכאי יפה אמר חנן לא תשבע אלא בסוף

משנה ב

מי שהלך לו למדינת הים ועמד אחר ופרנס את אשתו חנן אומר אבד את מעותיו ונחלקו עליו בני כהנים גדולים ואמרו ישבע כמה הוציא ויטל אמר רבי דוסא בן ארכינס כדבריהם אמר רבן יוחנן בן זכאי יפה אמר חנן הניח מעותיו על קרן הצבי

משנה ג

אדמון אומר שבעה מי שמת והניח בנים ובנות בזמן שהנכסים מרבין הבנים יורשין והבנות יזונו נכסים ממעטים הבנות יזונו והבנים ישאלו על הפתחים אדמון אומר בשביל שאני זכר הפסדתי אמר רבן גמליאל רואה אני את דברי אדמון

משנה ד

הטוען לחברו כדי שמן והודה לו בקנקנים אדמון אומר הואיל והודה מן הטענה ישבע וחכמים אומרים אין מן הודיה בטענה אמר רבן גמליאל רואה אני את דברי אדמון

משנה ה

הפוסק מעות לחתנו ופשט לו את הרגל תהי יושבת עד שילבין ראשה אדמון אומר אלו אני פסקתי על עצמי אהי יושבת עד שילבין ראשי אבא פסק עלי מה אני יכולה לעשות או כנס או פטר

אמר רבן גמליאל רואה אני את דברי אדמון

משנה ו

העורר על שדה והוא חתום עליה עד אדמון אומר 'השני נוח לי והראשון קשה ממני' וחכמים אומרים אבד את זכותו עשאה סימן לאחר אבד את זכותו

כל זמן שהיא בבית אביה גובה כתבתה לעולם וכל זמן שהיא בבית בעלה גובה כתבתה עד עשרים וחמש שנה שיש בעשרים וחמש שנים שתעשה טובה כנגד כתבתה דברי ר' מאיר שאמ' משם רבן שמעון בן גמליאל ר' ישמעאל אומ' שלשים שנה וחכמים אומ' כל זמן שהיא בבית בעלה גובה כתבתה לעולם וכל זמן שהיא בבית אביה משכרת כתבתה עד עשרים וחמש שנים

כשם שהיא משכרת כתבתה עד עשרים וחמש שנים כך יורשיה הבאין ברשותה משכירין כתבתה עד עשרים וחמש שנים ובעלי חוב גובין לעולם אף על פי שאין משכירין

הלכה ד

מי שהלך למדינת הים ובא ואשתו תובעת מזונות אם אמ' הוציאו לה מעשה ידיה במזונותיה הרשות בידו ואם פסקו לה בית דין מזונות מה שפסקו פסקו

אמ' ר' יוסה בי ר' יהודה לא נחלק אדמון וחכמי' על שפסק לה אביה שהיא יכולה לומר אבא פסק עלי מה אני יכולה לעשות או כנוס או פטור על מה נחלקו על שפסקה היא בעצמה אדמון אומ' יכולה היא שתאמר סבורה הייתי שאבא נותן לי עכשיו שאין אבא נותן לי מה אני יכולה לעשות או כנוס או פטור אמ' רבן גמליאל רואה אני את דברי אדמון הפוסק מעות לבתו קטנה ופשט את הרגל כופין אותו ליתן שזכין ואין חבין לו

משנה ז
מי שהלך לו למדינת הים ואבדה דרך שדהו **אדמון**
אומר ילך לו בקצרה **וחכמים** אומרים יקנה לו דרך
במאה מנה או יפרח באויר

משנה ח
המוציא שטר חוב על חברו והלה הוציא שמכר לו
את השדה **אדמון** אומר 'אלו הייתי חיב לך היה לך
להפרע את שלך כשמכרת לי את השדה' **וחכמים**
אומרים זה היה פקח שמכר לו את הקרקע מפני
שהוא יכול למשכנו

משנה ט
שנים שהוציאו שטר חוב זה על זה **אדמון** אומר 'אלו
חיב הייתי לך כיצד אתה לזה ממני' **וחכמים** אומרים
זה גובה שטר חובו וזה גובה שטר חובו

משנה י
שלוש ארצות לנשואין יהודה ועבר הירדן והגליל אין
מוציאין מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל באותה הארץ
מוציאין מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל לא מעיר לכרך
ולא מכרך לעיר מוציאין מנוי הרע לנוי היפה אבל לא
מנוי היפה לנוי הרע **רבן שמעון בן גמליאל** אומר אף
לא מנוי הרע לנוי יפה שהנוי היפה בודק

משנה יא
הכל מעלין לארץ ישראל ואין הכל מוציאין הכל מעלין
לירושלים ואין הכל מוציאין (אחד האנשים ו) אחד
נשים ואחד עבדים

כיצד נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בארץ ישראל
נותן לה ממעות ארץ ישראל
נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפודוקיא נותן לה
ממעות ארץ ישראל
נשא אשה בקפודוקיא וגרשה בארץ ישראל נותן לה
ממעות ארץ ישראל **רבן שמעון בן גמליאל** אומר
ממעות קפודוקיא נשא אשה בקפודוקיא וגרשה
בקפודוקיא נותן לה ממעות קפודוקיא

הלכה ה
שלוש ארצות לנשואין יהודה ועבר הירדן והגליל
במי דברים אמורים בזמן שהיה מיהודה וארס אשה
מיהודה מגליל וארס אשה מגליל אבל אם היה
מיהודה וארס אשה מגליל [מגליל ואירס אשה
מיהודה] כופין אותו לצאת שעל מנת כן נשאה אם
אמ' אני פלני מיהודה נשאתי אשה מגליל אין כופין
אותה לצאת ובגליל כופין אותה לצאת מוציאין מעיר
שרובה גוים לעיר שרובה ישראל ואין מוציאין מעיר
שרובה ישראל לעיר שרובה גוים
הוא רוצה לבא לארץ ישראל והיא אינה רוצה לבא
כופין אותה לבא היא רוצה והוא אינו רוצה כופין אותו
לבא הוא רוצה לצאת מארץ ישראל והיא אינה רוצה
אין כופין אותה לצאת היא רוצה והוא אינו רוצה כופין
אותה שלא לצאת

הלכה ו
המוציא שטר בבל גובה עליו כסף בבל ארץ ישראל
גובה עליו כסף ארץ ישראל היה כתוב סתם מוציאו
בבבל גובה עליו כסף בבל בארץ ישראל גובה עליו
כסף ארץ ישראל היה כתוב בו כסף סתם הרי זה
גובה כל זמן שירצה מה שאין כן בכתובת אשה
נשא אשה בארץ ישראל וגירשה בארץ ישראל נותן
לה כסף ארץ ישראל
[בא"י וגרשה בבבל נותן לה
כסף א"י
בבבל וגרשה בא"י נותן לה כסף א"י]

רבן שמעון בן גמליאל אומ' (במקום הנשואין) כתובת
אשה ובעל חוב במקום הנשואין חמש סלעים של בן
שלישים של עבד חמשים של אונס ושל מפתה ומאה
של מוציא שם רע כולם אף על פי שהן בבבל גובה
עליהן כסף ארץ ישראל כסף שדברה בו תורה בכל
מקום זה כסף צורי כסף צורי זה ירושלמי

חסלת מסכת כתובות